Nr 11
17 JAARGANG
13-3-62
10 F
WEEKBLAD
IN NEDERLAND 75 Ct

52 pagina's

KUIFJE

HET SUPER-BLAD VOOR DE JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

HANSJE, KOM ME HELPEN !

WIJ LENEN...

IK leen zeer gaarne, ik zeg het je ronduit. Ja, ik weet dat jij veel goede redenen hebt om nooit iets uit te lenen. Je zegt : « Ik zie het nooit meer weer ! » Ofwel « De boeken die ik heb uitgeleend heb ik beschadigd teruggekregen ! », maar is het omdat één jongen je boek beschadigd heeft teruggegeven dat je aan je andere vrienden en klasgenoten nooit meer een boek of een ander voorwerp mag lenen ? Je hebt een boek gekregen of gekocht. Je hebt het gelezen en dan zet je het op je boekenplank en je kijkt er nooit meer in. Je hebt zeer graag naar die muziek of naar dat gezellig wijsje geluisterd, maar nu is het gedaan. De plaat wordt opgeborgen. Is dat eigenlijk wel goed ? Je kan toch iemand plezier doen met het boek waarin je niet meer kijkt, met de plaat waar je niet meer naar luistert. Niet alle jongens , niet alle meisjes hebben geld om boeken en platen te kopen !

Kuifje

TON en TINNEKE

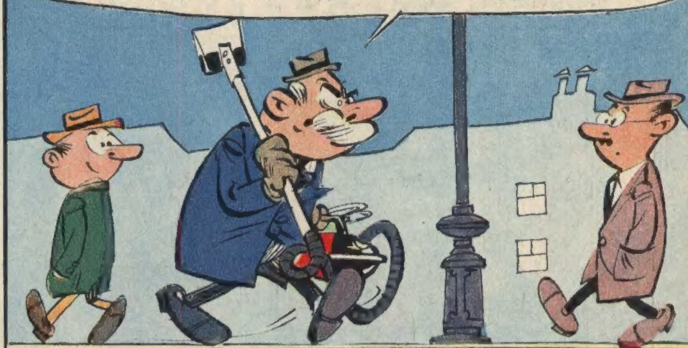
HET OFFENSIEF

door Attanasio

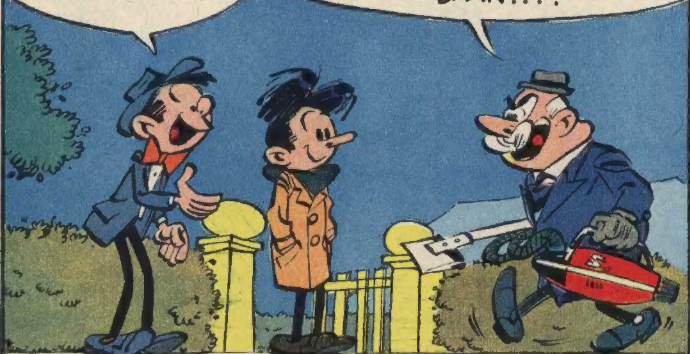

DE GETUIGE

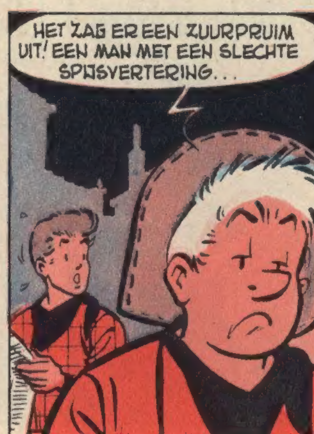
Op Kid Ordinn werd een aanslag gepleg

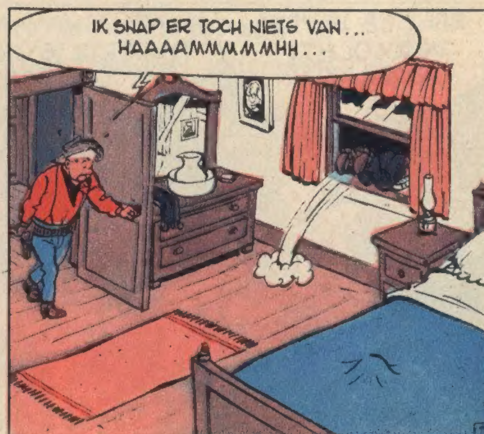

VAN RIO GRANDE

EEN AVONTUUR VAN CHICK BILL
door TIBET
Scenario : GREG

evenwel mislukte Chick Bill verdenkt El Pes

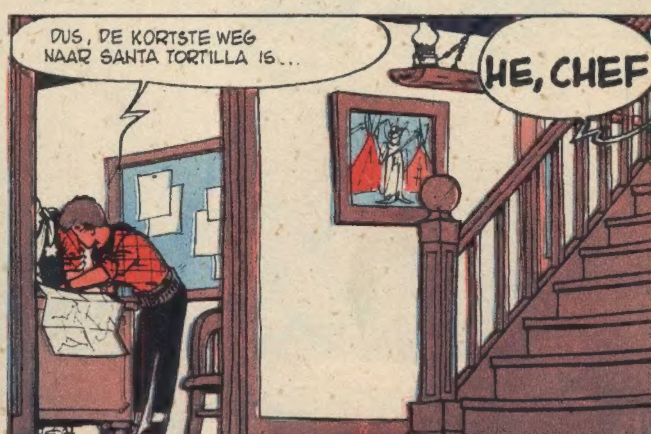

WORDT VOORTGEZET

de kruisridder

Thomas Fust komt net op tijd om onze

zonder naam

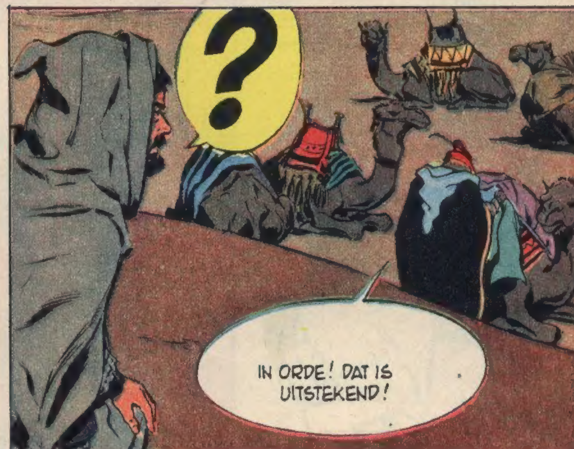
door paul cuvelier

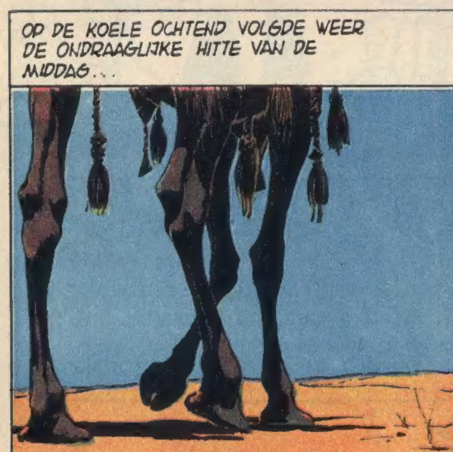
ienden uit de handen van boeven te redden.

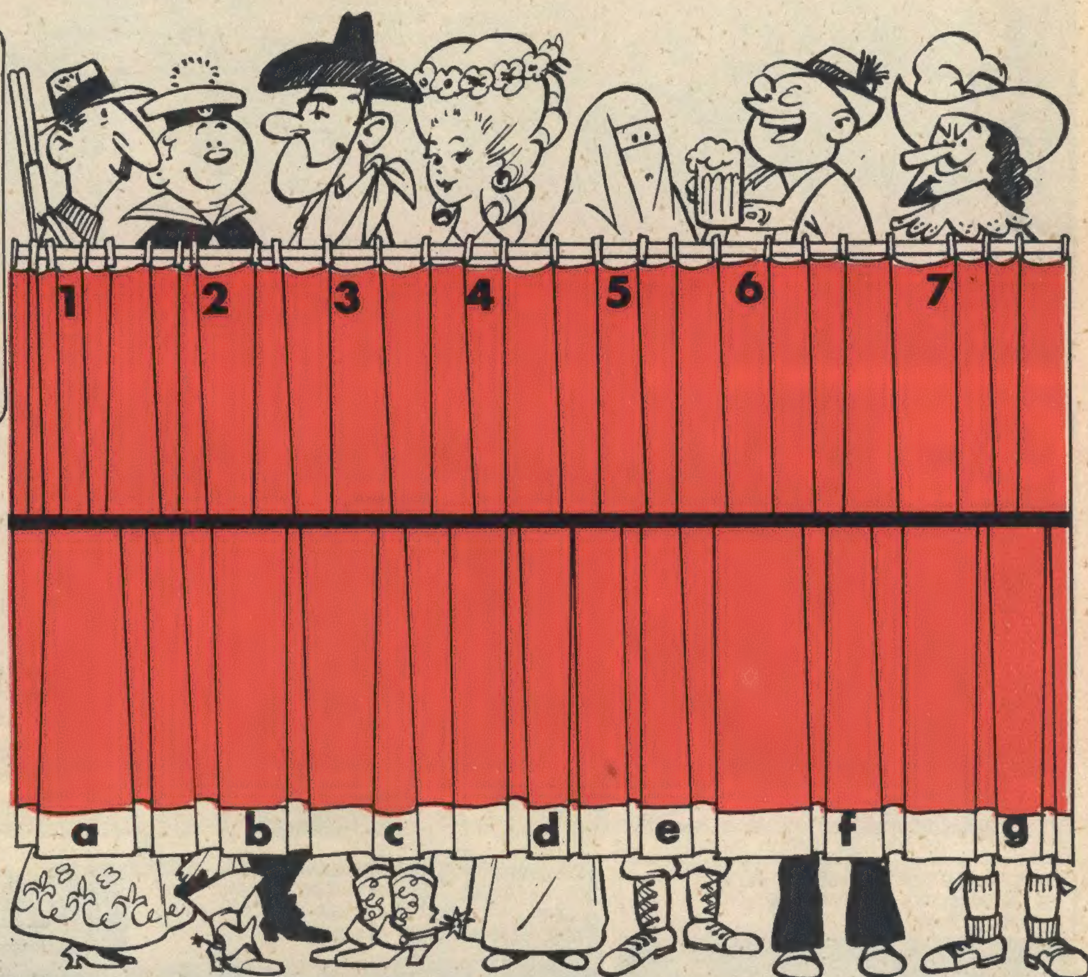
WORDT VOORTGEZET

SPEEL MET ONS MEE!

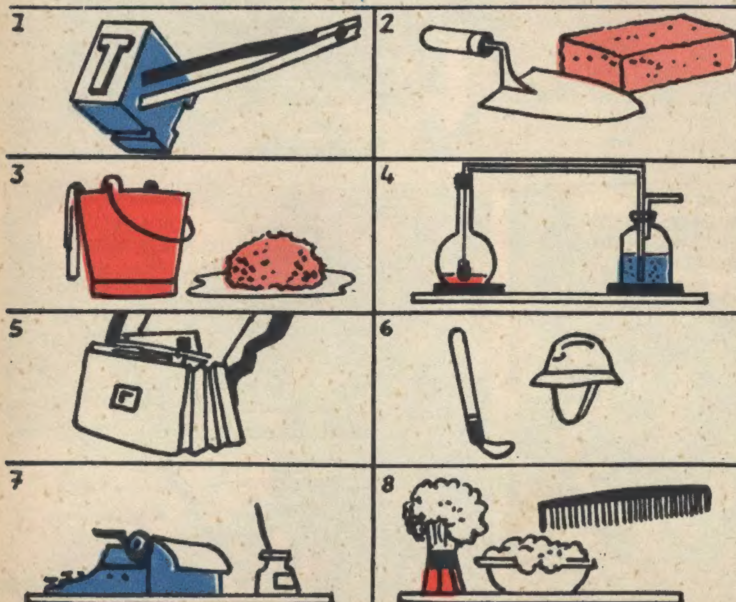
GEEF IEDER HET ZIJNE!

1 Vinden jullie een carnavalbal ook zo leuk? Deze personen hebben allen een vastenavondpakje aangetrokken, maar je kan hun benen niet meer zien. Op de tweede tekening werd het gordijn opgelicht zodat de benen zichtbaar zijn, maar intussen ruilden de personen van plaats. Kan je zeggen aan wie elk benenpaar toebehoort?

2 Hier zie je verschillende instrumenten die je aan acht verschillende beroepen doen denken. Tracht die beroepen te vinden.

3 Hier volgt een reeks vreemde woorden die in ons dagelijks taalgebruik weinig voorkomen. Tracht, zonder er een woordenboek bij te halen, de betekenis van onderstaande woorden te vinden.

NUMISMATICUS
KLEPTOMAAN
ICHTYOLOOG
CLAVIGER
TAYLORSYSTEEM

Oplossingen op pagina 45

HOEMPA * PA ZWAAIT DE KRIJGSBIJL!

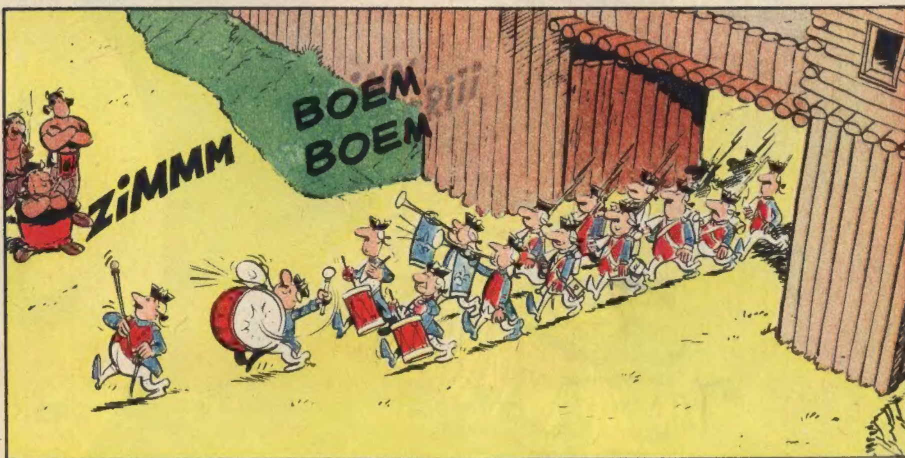
TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY

Klein Fort staat in rep en roer. De Fransen en de Sjavasjava's bereiden zich voor op de strijd.

WORDT VOORTGEZET

de SJAAL

door
HARRY
BOUTS

INSPECTEUR Valento deed vergeefse pogingen om zijn buik geheel achter zijn schrijfbureau te doen verdwijnen. Hij stond op het punt in woede uit te barsten. Alle begeleidende symptomen waren door brigadier Bas geregistreerd: het samentrekken van de wenkbrauwen, het trillen van de neusvleugels en het ophijsen van de borstkas.

JE houdt dus vol, dat Leonard van Bilt vermoord is door de eigenaar van een zwarte Mercedes nummer L 3245 ! De inspecteur sprak uiterst langzaam, alsof hij over elk woord nadacht. Aan de andere kant van het bureau bleef zijn jonge bezoeker zelfverzekerd ja knikken, waarbij diens weerbarstige vlasharen kuif of en neer wipte.

Bas vergeleek die kuif met de staart van een spreeuw, die nog niet weet dat hij gevangen zit. De argeloosheid, waarmee de jongen de woede van inspecteur Valento aanwakkerde, wekte het medelijden op van de brigadier.

— Je hebt gisterenavond om zes uur de vermoorde man in de zitkamer van zijn eigen huis zien liggen, terwijl je ging vragen hoe laat het was. De moordenaar was bezig zijn handen en kleren te wassen. Daarna ben je gevlucht, maar vóór je kon ontsnappen riep de moordenaar je terug. Je deed net of je niet binnen was geweest en van niets wist, en de moordenaar volgde jouw voorbeeld. Vervolgens dwong hij je in zijn wagen te stappen en reed je naar huis. Zo heb je ons gisteren verteld en je blijft erbij, dat geen woord ervan gelogen is ?

De jongen bleef instemmend knikken. Wel kwam er een zweem van verwondering in zijn oprechte ogen. Nog begreep hij niet waarom de inspecteur alles herhaalde, wat hij gisteren vijf keer had moeten verklaren. Het zou hem gauw duidelijk worden, bedacht Bas, wie niets ontgaan was. Moeizaam kwam inspecteur Valento overeind. De wijsvinger van zijn rechterhand schoot naar voren, boorde zich in de lucht en richtte zich dan op het hoofd van het kereltje.

— Jij kleine brutale fantast, bengel, kwaadspreker. Die zogenaamde moordenaar van jou is niemand minder dan dokter Bartens, een bekend man in onze stad. Hij is gisteren met zijn vrouw de hele dag bij vrienden in Antwerpen geweest. Pas om 1 uur 's nachts is hij met zijn vrouw teruggekomen en hij vond het nogal vreemd op dat uur naar het politiebureau gesleept te worden, verdacht van moord door jouw waandenkbeelden. Jij hebt me de grootste blunder van mijn carrière laten maken, jij kleine schoft, oproerkraaier !

De woede van de inspecteur had intussen de kracht van een orkaan aangenomen, in vlagen neerstriemend in de kamer :

— Jij bent gisteren natuurlijk naar de een of andere rotfilm in de stad geweest. Je verhaaltje is verzonnen ! Geef het toch toe voor ik je in de cel werp !

Stom van schrik keek de jongen hem aan, zonder beweging, zonder geluid. De boosheid van de inspecteur ebde even vlug weg als zij opgekomen was. Hij liep naar de bezoeker toe, gaf een dreun op diens schouder en zei bijna fluisterend :

— Jongen je hebt met vuur gespeeld. Door je valse verklaringen zou je de verdenking op jezelf geworpen hebben, als we niet zeker wisten dat de oude man zelfmoord heeft gepleegd. Vergeet de hele geschiedenis, ga naar huis en stop liever je maag vol ijsjes dan je hoofd vol filmverhalen. Zonder enige overgang bulderde hij daarna : Laat je hier niet meer zien ! En nu, eruit !

Zwijgend keken de beide mannen toe hoe de jongen hals over kop afscheid nam en wegrende. Die heeft nu wel genoeg van speurdertje spelen, bromde de inspecteur.

Maar zelfs een mensenkenner als inspecteur Valento kan zich vergissen, want Jan Vogels was té zeker van zich zelf.. Zij kunnen mij nog meer vertellen, ik weet toch zeker het beste wat ik gezien heb, vond hij. Minuten lang pijnigde hij zijn hersenen, de gebeurtenissen één voor één nagaand. Daar liet hij het niet bij. Ondanks de terugkerende angst van de vorige avond, reed hij op zijn fiets naar de stille laan, waar het huis van Leonard van Bilt lag, verscholen achter twee grote eiken. De kromgetrokken blinden waren voor de ramen geschoven.

Alles was potdicht, behalve een klein dakvenster aan de achterzijde. Jan probeerde het kloppen van zijn hart, dat tot in zijn keel nagalmde, te vergeten, terwijl hij via een kerseboom op het dak belandde.

Hij wrong zich door het raampje naar binnen, sprong met vier treden tegelijk de trap af en rende naar de gang. Daar vond hij alles, zoals hij verwacht had.

Brigadier Bas ontving hem een half uur later ontstemd in de hall van het bureau en snauwde hem toe :

— Wat is er nu weer aan de hand ?

— Ik wilde alleen vragen of U misschien ook een sjaal in het huis van de vermoor... ik meen van die dode man gevonden hebt ?

Hij vroeg het zo rustig mogelijk. De kleine levendige ogen van Bas tintelden van spot :

— Jij mist een sjaal met, wacht eens... eh... met grijze en zwarte strepen. Dat ding hangt in het huis van Leonard van Bilt, aan de kapstok in de gang. Wij dachten dat het van die arme kerel was. Ik zal wel zorgen dat je sjaal terugkomt. Morgen kom je hem maar even ophalen.

Het « dank U wel brigadier » van Jan klonk gedeeltelijk op straat, zo vlug was de jongen weg. In een telefoonboek had hij het adres van dokter Bartens gevonden; Singelstraat 580, bezoekuren fondspatienten 7.30-9.00 uur, privé 14.00-15.30 uur.

* * *

Pas toen hij in de wachtkamer zat kreeg de schrik hem te pakken. Hij was zelfs te bang om weer weg te gaan. Na 20 minuten van zenuwachtig wachten was hij aan de beurt. Daar zat de vent van de auto, een dikke, grijze man met ijskoude ogen. Jan verstijfde van schrik. Struikelend over zijn eigen woorden ratelde hij zijn zinnen af :

— Dokter, het — het spijt me ontzettend wat ik U heb aangedaan. Ik ben bij de politie geweest en ik heb begrepen da- da- dat U het niet gedaan kunt hebben.

Het pafferige gezicht tegenover hem bleef zonder uitdrukking.

— U wist van niets en... en... en ik heb U in een afgrijselijke situatie gebracht. Het spijt me, dokter.

— Zo dus jij bent die kwajongen, die de politie zulke vreemde verhalen heeft verteld.

— Ja, mijnheer. Inspecteur Valento heeft mij naar U toe gestuurd om mijn excuses aan te bieden. Hij gaf mij deze sjaal voor U mee, die U op het bureau hebt laten liggen.

Van onder zijn trui trok hij een sjaal met zwarte en grijze strepen te voorschijn.

— O, ja mijn sjaal die heb ik de hele dag al gemist. Je bent toch een verstandige jongen en ik zal alles vergeten. Doe jij het ook maar.

Zonder zich te bedenken stormde Jan het huis uit. Met een sneltreinvaartje liep hij naar het politiebureau, waar inspecteur Valento en Bas hem ontzet ontvingen, te verbaasd om te reageren.

— Inspecteur, ik heb mij verontschuldigd bij dokter Bartens. Ik heb er zo'n spijt van. Kunt U hem opbellen om te vragen of... of nu alles in orde is.

— Jij bent een raar brutaal kereltje, maar toch ben ik tevreden over je.

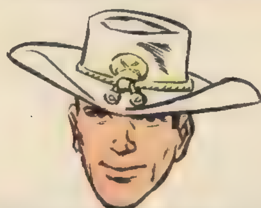
— Nummer 3826 inspecteur, het is nummer 3826.

Dokter Bartens kwam zelf aan de lijn.

Kom mee naar pagina 45.

De volbloed van luitenant

BURTON

TEKST: M. DEVERCHIN – TEKENINGEN: L. en F. FUNCKEN

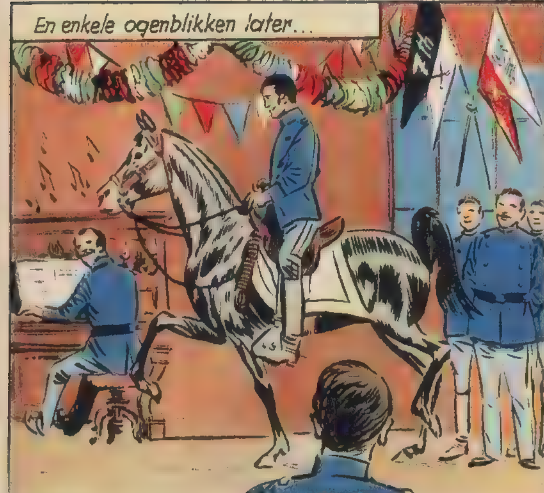

Kolonel, staat u toe dat ik mijn volbloed toon aan die heren?

En enkele minuten later...

En vermits het de cirkusnummertjes zijn die de artilleristen vooral interesseren... Hier dan een staaltje!

Bravo, Burton!
Dat is prachtig!

Zou Tsaar dat ook kunnen?
Wij, artilleristen, kunnen met de degen zo goed omgaan als met de teugels!

Goed! Voor een duel schrik ik niet terug!

Heren! kalmte, a.u.b!
Wapenbroeders duelleren niet. Ik verbied het ten strengste.

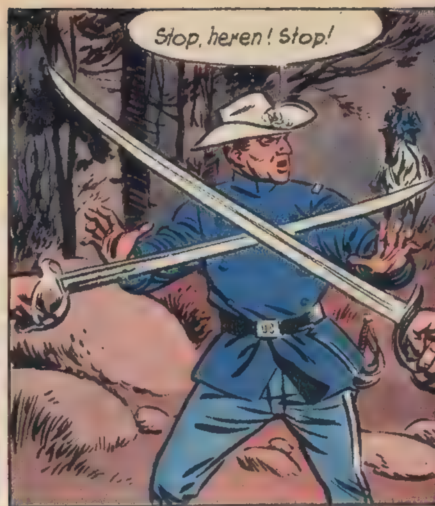

Maar een uur later...

Kapitein, luitenant Burton deelt u mee dat hij vanavond met twee vrienden in de bocht van de Papotarivier zal wandelen...
Mooi! Ik wou ook een wandelingetje maken in die omgeving!

En om middernacht, aan de bocht van de rivier...

De degens zijn even lang...
Goed.

Zijn jullie klaar heren? Vooruit dan!

Dat Burton de strijd moest aanbinden met Alvarez...
...de puikste schermer van het garnizoen!

Stop, heren! Stop!

Het is net zoals ik vreesde... Op die wijze eerbiedigen jullie dus mijn bevelen! Drie dagen arrest voor ieder!

En die nacht, in de kamer van luitenant Burton...
Ik zal het daarbij niet laten! Ik wil opnieuw met je vechten!
Met genoegen!

Alvarez, we zijn zeer dom!
We zouden elkaar vermoorden om een paard!

Je Mustang is een prachtdier...
Ja, het is een goed paard. Er zijn andere middelen om de waarde van onze paarden te bewijzen!

En op dat ogenblik, op het binnenplein...
TATARATATARA

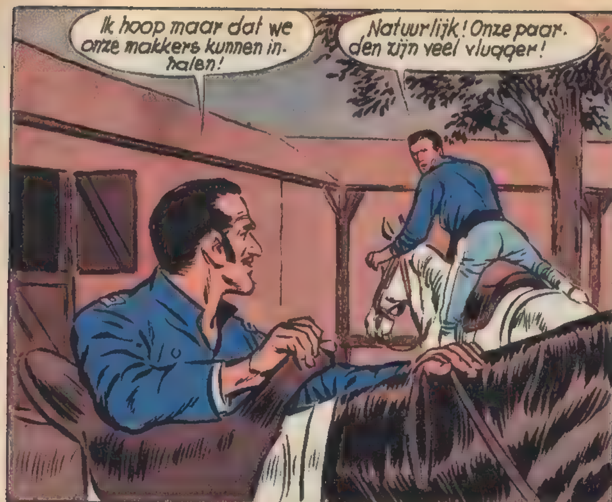
Klaroengeschal op dit uur?
Nu volgt het opzadelen!

Waarom moest de kolonel die deur ook eigenhandig sluiten?

Er waren nochtans geen maneuvers voorzien...
Neen, waarschijnlijk hebben de Indianen ergens een offensief ingezet...

Wij zitten hier opgesloten en onze makkers gaan vechten...
Wij beuken de deur in!

Ja, dat doen we! Vooruit maar!
KRRAAAK
3

Ik hoop maar dat we onze makkers kunnen inhalen!
Natuurlijk! Onze paarden zijn veel vlugger!

In welke richting is het regiment vertrokken?
In de richting van de kale berg!

Een verkenner heeft de Kolonel gemeld dat de Apachen een dorp in de vallei hebben overvallen...
Ik hoop dat we ons regiment kunnen vinden!
Wij rijden op hoop van zege!

In welke richting moeten we nu?
Wij nemen het eerste beste pad...

En intussen...

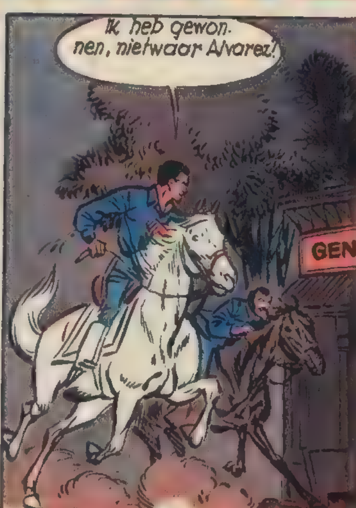

De Indianen hebben het dorp 's nachts bij verrassing overvallen.

Ginds zie ik indianen!
Ja, beslist een honderdtal!

Kapitein, nu kan je bewijzen dat Tsaar het snelste paard is!
Wat bedoel je, Burton? Wil je...

Dat wordt een wedren met de dood!
Ik wed er mijn soldij op dat ik win!

Alarm! De Lang-Messen komen!
De voorhoede van de blanke ruiterij.

Ik heb gewonnen, nietwaar Alvarez!
GEN

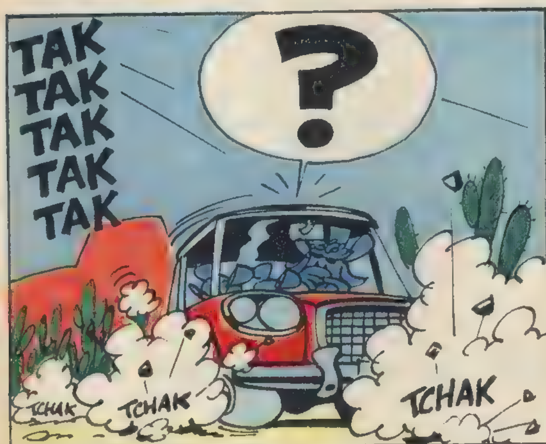

En een kwartier later...
Wat? De twee gevangenen hebben de Apachen op de vlucht gedreven? Dat is wel het toppunt!
Vergeef het ons, kolonel, maar de kapitein en ik hebben een klein meningsverschil uitgevochten...
En ik beken dat Tsaar met één lengte werd verslagen door Mustang.
EINDE

CHLOROPHYL WAAGT

Torpedo en Chloro hebben koning Mitro bevrijd. Anthracie

EEN GOKJE door R. MACHEROT

…aat een vliegtuig opstijgen om de vluchtelingen te vatten.

EEN HALF UUR LATER . . .

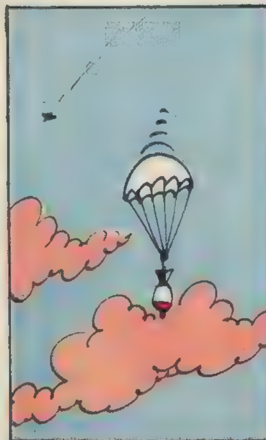

WORDT VOORTGEZET

ROCK DERBY

IN HET GOUD van

Rock Derby wil het geld van de Navajos zonde

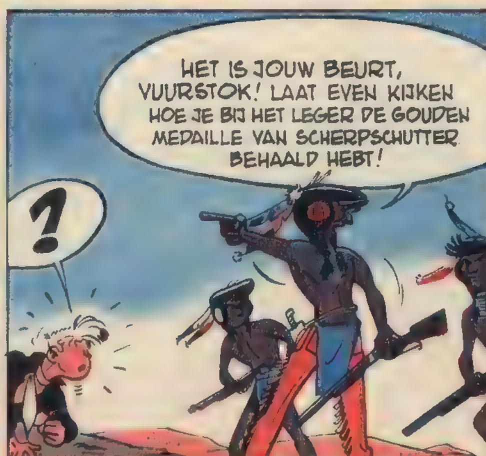

de NAVAJOS

DOOR GREG,

...edvergieten weerkrijgen, doch de dief is hem te slim af !

WORDT VOORTGEZET

TOM, HET SC

een verhaal door Step - Geïllustreerd door Forton

HEEPSMAATJE

EEN zeilboot kan je niet besturen zoals een koets. Men trekt aan de teugels en de paarden blijven staan. Men ziet een zijweg en men rijdt er in, indien men zulks wenst of indien het nodig is. Een paar rukken aan de teugels en de wagen maakt rechtsomkeer. Dat is allemaal heel makkelijk en praktisch met een koets, maar met een zeilschip op de golven verandert alles. De wind is grillig, de zee ook en de boot heeft zijn eigen karakter. Op het water doet men niet wat men wil. De zeilen hijsen, loeven, laveren. Het is allemaal ingewikkeld en je moet bijdehand zijn en uit je pitten kijken om een zeilboot goed te kunnen besturen.

Aldus zei een stuurman tot de kleine scheepsmaat in een herberg aan de haven van Liverpool. De stuurman en het scheepsmaatje kenden elkaar nog maar twee uren, maar ze waren reeds dikke vrienden. De stuurman had de bemanning aangemonsterd voor de « Cornwales ». Er ontbrak hem nog een scheepsmaatje en toen had hij Tom ontmoet in een kleine steeg. Hij woonde alleen met zijn moeder, de weduwe van een zeeman. Tom droomde er reeds lang van naar zee te gaan, maar zijn moeder wou er niet van weten. Ten slotte had ze dan toch toegegeven en wenend had ze de plunjezak van haar zoon klaar gemaakt.

Michel Vaillant

door Jean Graton.

DE WAAG

Michel heeft de rol van waaghals aanvaard in ee

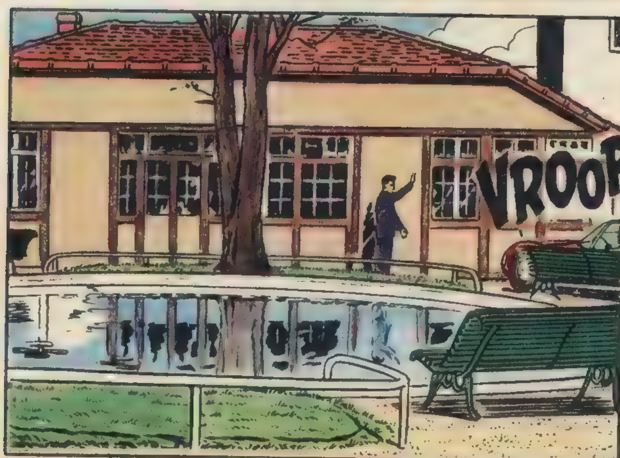

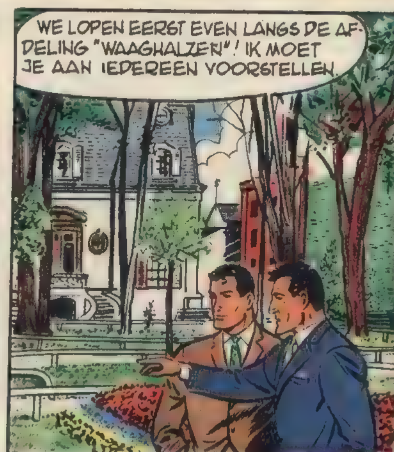

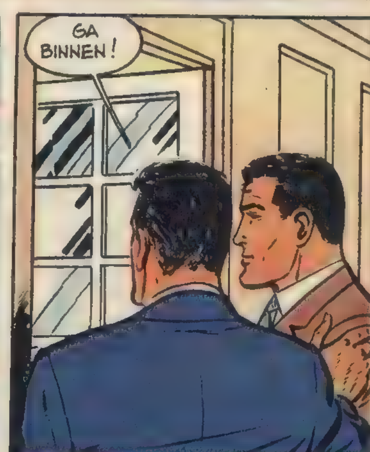
HALZEN

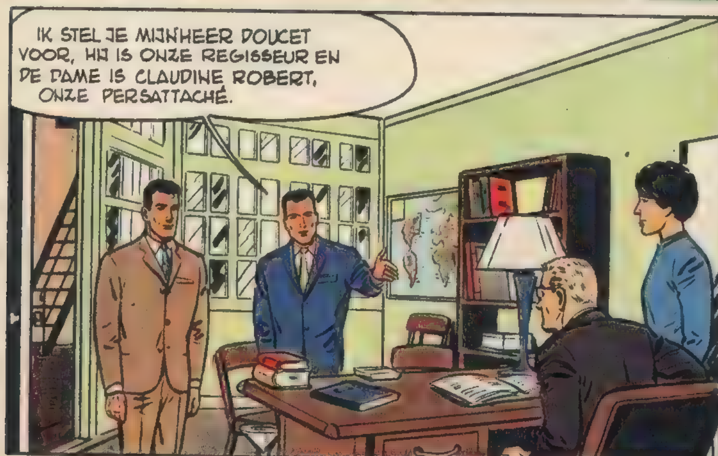
flim en Jean-Pierre zal voor de wagen zorgen...!

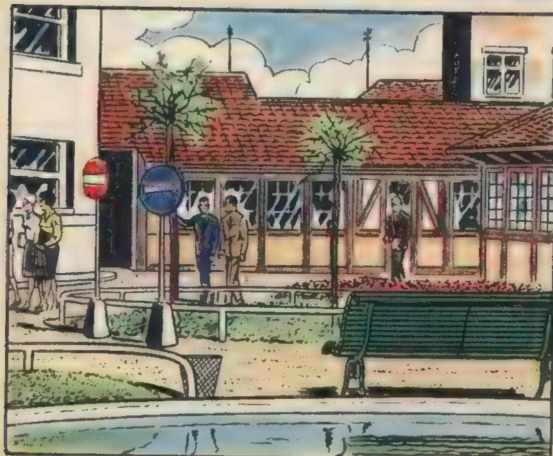

WORDT VOORTGEZET

VERVOLG VAN PAGINA 21

TOM, het scheepsmaatje

— Vanavond slaap je aan boord van het schip, jongen, zei de stuurman. Dan wen je er meteen aan !

En zo zaten ze dan terwijl het duister werd, te praten en Tom luisterde aandachtig. De stuurman met zijn zwarte pet en rosse snor, vertelde hem niet alleen over de zee, maar ook over de Franse piraten en kapers die het op de Britse koopvaardijschepen gemunt hadden. Het was in het gezegende jaar 1799 waarachtig niet zo makkelijk scheepsjongen te zijn op een koopvaardijschip van de Engelse vloot. Dat zou Tom zeer spoedig ondervinden.

De volgende ochtend, bij mooi weer en de wind in de zeilen, liep de « Cornwales » de haven uit en zette met een lading lakens en een nieuwe scheepsjongen koers naar de Antillen. De « Cornwales » was een briek, een fraaie boot met twee masten en vierkante zeilen. Hij was ietwat kort, maar hij lag stevig en zwaar op het water. Met dat schip kon men handig en goed laveren en het was mogelijk er mee aan de aanvallen van die duivelse Franse kapers te ontsnappen.

Het was middag toen de kust aan de horizon verdween en de man in de uitkijk riep dat er in de verte een zeil verscheen. Dat zeil werd groter en toen Tom op de kampanje kwam om nieuwe bevelen van de kapitein in ontvangst te nemen, zag hij dat Brown, de stuurman, zeer bezorgd over zee tuurde. In de namiddag vaarden de boten op gelijke hoogte, maar het zeil van de onbekende boot naderde nog. Om vier uur was het heel nabij en de twee schepen geleken op grote dieren, die zich voorbereidden om elkaar te verslinden. Aan weerszijden heerste er wantrouwen.

In die tijd werden oorlogsschepen gecamoufleerd als koopvaardijboten. Engelse koopvaardijschepen zagen er soms uit als Franse kapers en de kapers trachtten hun boot het onschuldig uitzicht van een vissserssloep te geven. Nooit was de zee onveiliger als in de jaren van de oorlog tussen Frankrijk en Engeland. Het kanaal krioelde van kapers en zeeschuimers. Zelfs aan de vlag van een schip kon men niets merken, want het was de doodgewoonste zaak ter wereld dat aan de mast van een kaperschip de vlag wapperde van een neutraal of een vijandelijk land om aldus de boot die hij wilde aanvallen op een dwaalspoor te brengen. Pas op het ogenblik dat hij ging rammen, werd zijn eigen vlag in top gehesen...

Die dag duurde het echter niet zo lang vooraleer de kapitein van het Engels schip gemerkt had dat hij wel degelijk te doen had met een Franse kaper. Tom zag dat Brown het zeildoek van de kanonnen die op het dek stonden wegnam. Er heerste een koortsachtige drukte op het schip. Iedereen repte zich en had de handen vol. Alleen Tom stond daar en wist niet wat gedaan. Men had hem vergeten ! Hij sprong in een reddingssloep en verborg zich onder het zeil. Het is daar dat hij de schok voelde van het eerste kanonschot. De jongen waagde het een blik naar buiten te werpen, de vijand was zeer dicht genaderd. Hij zag duidelijk de masten, het takelwerk en het dek waarover de kapers heen en weer liepen.

Stuurman Brown had zijn pistool getrokken en stond op het dek om bevelen te geven. De kapitein bleef op de kampanje. Tom zag ze voorbijkomen en hij kon enkele brokstukken van hun gesprek opvangen.

— Ik ken die kaper, zei stuurman Brown. Het is Jacques Doudart-Fourmentin.

— Is dat de kaper die de bijnaam baron Bucaille heeft ?

— Ja.

— Verduiveld ! Dan zullen we ons moeten weren !

Tom herinnerde zich dat men in Liverpool een tijdlang heel veel had gesproken over de verwoede gevechten en de overwinningen van Jacques Doudart-Fourmentin en zijn drie broers. Zij waren alle vier zonen van een visser, zij waren alle vier kaper geworden en niet een van hen had ooit een schip verloren.

Tom was bang. De kapitein van de « Cornwales » zag het kaperschip naderen. Hij had kunnen schieten, maar hij wachtte nog. Hij wou het schip nog iets nader laten komen. Het wachten werd hem fataal. Op de laatste seconde was het net alsof de kaper zich terugtrok. De kapitein van de « Cornwales » meende dat de kaper de vlucht nam en hij stevende er recht op af, maar het was slechts een list en daar ramde het kaperschip het Engelse koopvaardijschip reeds in de flank.

De Engelsman kon zijn kanonnen thans niet meer gebruiken en lag precies in het schootsveld van het kaperschip. De « Cornwales » was verloren. Een grote rookwolk hing zeer spoedig om de twee schepen, de Franse kanonnen losten schot na schot, de « Cornwales » beefde en trilde en was weldra nog slechts een wrak. De helft van de mast was afgerukt, de zeilen vielen met donderend geraas op het dek. De bemanning weerde zich. Overal hoorde men roepen, tieren, vloeken. Van het ene schip naar het andere springen was voor de kapers slechts een spelletje. Zij deden het immers iedere dag ! De kapers gooiden hun enterhaken uit en weldra was de « Cornwales » volledig in hun macht. Huilend als duivels en zwaaiend met hun degens kwamen zij aan dek gestormd. Dan begon er een hardnekkig gevecht van man tegen man.

De Engelse zeelui weerden zich dapper, maar zij vielen een na een. Sommigen zochten hun heil in de vlucht en trachtten een schuilplaats te vinden op het tussendek, maar het duurde niet lang of de kapers waren meester aan dek. Zij dwongen de Engelse zeelui uit hun schuilplaats te komen, de handen omhoog als gevangenen. Stuurman Brown en de kapitein werden in de rug overvallen en hadden niet eens de tijd zich te verdedigen. Zij werden opgesloten in hun kajuit. De slag was uitgewoed, de kapers hadden gewonnen en zij namen de Cornwales als buit op sleeptouw. Het schip zou nooit de Antillen bereiken. Kaper Fourmentin zou wel raad weten met het schip en met zijn lading. Tom, die nog steeds in de sloep onder het zeil zat en trilde als een espeblad, hoorde de zeelui zeggen dat ze naar Oostende vaarden. De tocht over de Noordzee duurde niet lang en weldra kwam Oostende in het gezicht. Een half dozijn kapers kwamen aan boord van de « Cornwales » en begonnen de inventaris te maken. Een van hen keek in alle hoeken, lichtte een zeil op van een reddingssloep en gilde.

Een kaper schrik aanjagen en dat op zijn éérste reis, zoveel succes had Tom niet verwacht ! Tom werd door de kaper bij de kraag gegrepen, opgetild en op het dek gesleept. Weldra stond hij voor een grote man met een zware snor en een lange, lange degen die hem bij iedere stap tegen de kuiten sloeg. De grote man bekeek de kleine jongen en vroeg :

— Nog een gevangene ?

— Wij hebben hem in een sloep gevonden, kapitein.

Dat was dus de gevreesde kapitein Fourmentin. Zijn naam alleen deed alle zeelui beven. Tom voelde dat hij wankelde, dat zijn benen week werden. Hij had beloofd moedig te zijn, maar hij kon toch niet verhinderen dat er een dikke traan over zijn wangen gleed. De grote kaper, die reeds honderd maal de dood voor ogen had gezien en die vreselijke gevaren had getrotseerd, die voor niets of niemand bang was, voelde zich ontroerd omdat er vóór hem een kleine jongen stond die weende.

— Waarom ween je ? vroeg hij met zijn zware stem.

— Ik ben bang gevangen genomen te te worden, kapitein. Ik ben nog zo jong...

De kapitein antwoordde :

— Je hebt gelijk. Ik wil iets doen voor je. Ik zal je mee naar huis nemen, mijn vrouw zal voor je zorgen, je zal opgevoed worden met mijn zoon. Als het weer vrede wordt, dan breng ik je naar je moeder terug.

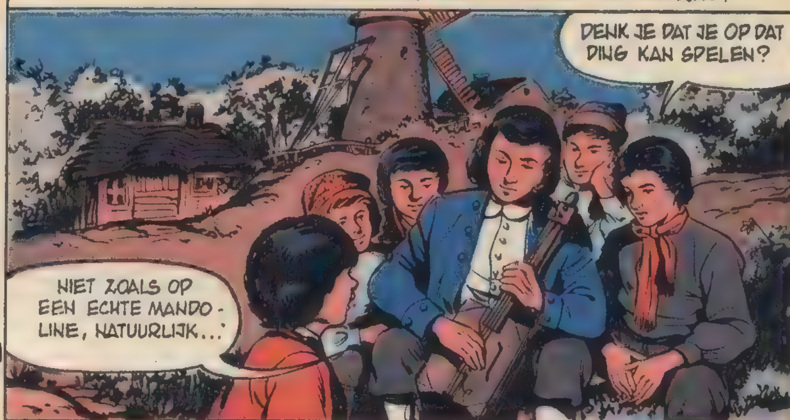
En zo gebeurde het ook. Deze geschiedenis is op enkele details na de zuivere waarheid. Ze is heel echt gebeurd. De kapers waren, hoe brutaal ook, niet altijd harteloos.

de jeugd van JEAN-BAPTISTE LULLY

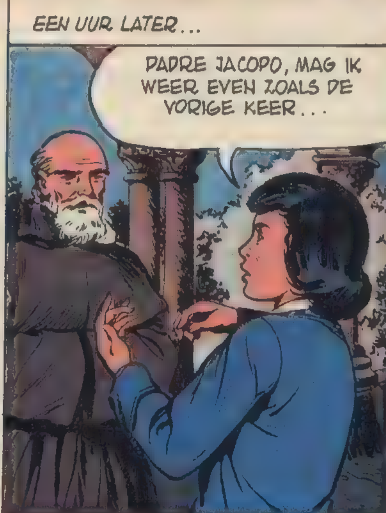

TEKST: Y. DUVAL

TEKENINGEN: FERNAN

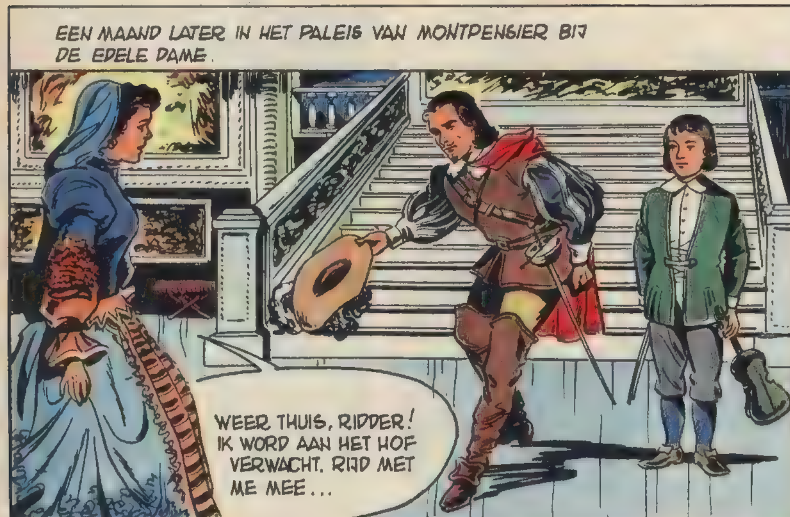

2

NEEM DIE VIER PAGINA'S UIT KUIFJE. ZE

DE PLAATS VAN EEN KUNSTENAAR IS NIET IN DE KEUKEN! STUUR EEN VERZOEKSCHRIFT NAAR DE KONINGIN...
DAAR ZOU IK MOOI PAPIER VOOR NODIG HEBBEN EN IEMAND DIE KAN SCHRIJVEN!

EN DIE AVOND...
KOM, MIJN MEESTER HEEFT BELOOFD DAT HIJ DE BRIEF VOOR JE ZAL SCHRIJVEN...

PÂTISSIER
AUGUSTE CREPON MAÎTRE PÂTISSIER
GOEDENAVOND, JONGENS! HET PAPIER HEB IK AL, MAAR IK BEN MIJN VEDER KWIJT...
MIJN VETKAARSJE IS UIT. EN IK HEB GEEN VUUR MEER IN DE OVEN... HOE MOET IK DE KAARS WEER AANSTEKEN! IK ZAL EVEN VUUR BIJ MIJN BUUR VRAGEN.

HE! PIERRE! OEOE!
KAN JE ME GEEN VEDER LENEN EN VUUR GEVEN VOOR MIJN KAARS, PIERRE?
MOET JE ME DAAROM 'S NACHTS UIT BED ZETTEN?

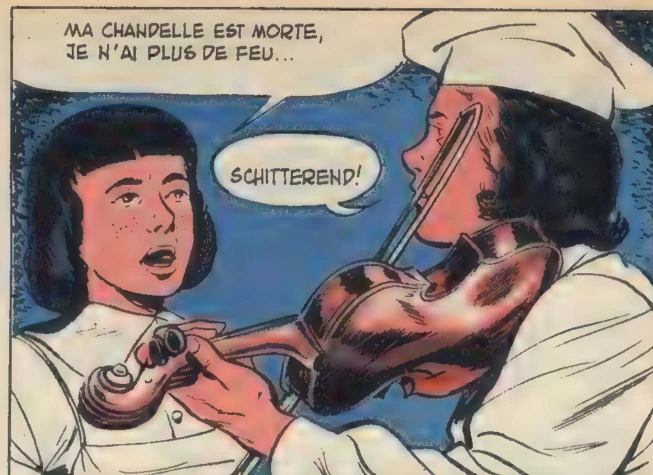

LAAT MIJ GERUST! LOOP NAAR DE DUIVEL!
BING...

HOE ONBESCHOFT! HIJ LEEK WEL EEN SPOOK!
WIJ KOMEN MORGEN WEER, DAN ZAL JE MEER TIJD HEBBEN OM HET VERZOEKSCHRIFT TE SCHRIJVEN.

MAAR DE VOLGENDE DAG...
IK HEB EEN GEDICHT GEMAAKT OP DAT VOORVAL VAN GISTERENAVOND. LEES!

AU CLAIR DE LA LUNE MON AMI PIERROT PRÊTE-MOI TA PLUME...
clair de la lune
ami Pierrot
ête-moi ta plume

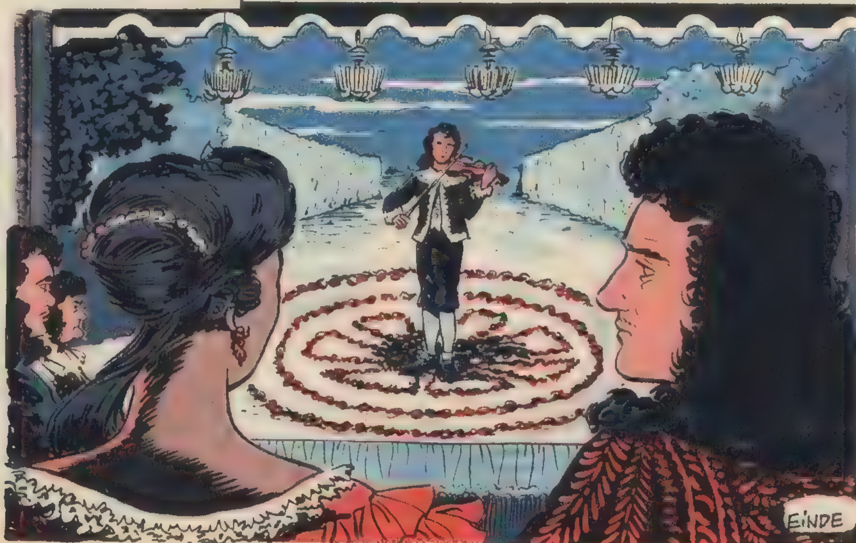

EN ZO BEGON DE ROEMRIJKE CARRIÈRE VAN DE JONGE COMPONIST EN ZIJN TROUWE TEKSTDICHTER, QUINAULT, ONDER DE REGERING VAN LODEWIJK XIV IN FRANKRIJK.

Volgende week : RINTINTIN

RAADSEL Nr 15

EEN HANDIG OPLICHTER

DIE avond had ik heus behoefte aan wat rust en ik had mijn zetel voor de televisie geschoven om heerlijk van een mooie film te genieten. Terwijl de speaker het programma aankondigde, stopte ik een lekkere pijp, toen opeens de huisbel rinkelde. Baardemakers kon het beslist niet zijn, want die was de stad uit...

Ik liep naar de deur en toen ik opendeed zag ik een klein, deftig heertje voor me staan met de eeuwige glimlach van de handelsreiziger op het gelaat.

— Ik heb niets nodig, begon ik.

De man staarde me verbaasd aan en vroeg :

— Hoe heb je geraden dat ik een verkoper ben ?

— O, dat is maar een klein kunstje...

— Natuurlijk ! Ik ben de beste verkoper van de firma Temprex, de grote firma die de beste televisietoestellen bouwt...

— Het spijt me, maar ik heb al een toestel en ik verheugde me net op een rustige avond om naar de film van Michaël Shayne te kijken...

Het heertje wond zich op en zei met scherpe stem :

— Je hebt dadelijk geraden dat ik een verkoper was ! Je bent beslist de detective die ik nodig heb...

Nu was het mijn beurt om grote ogen op te zetten.

— Je kwam dus niet om me een televisietoestel te verkopen ?

— Neen, mijnheer Ringers. Ik heb een bekwaam detective nodig...

— Om een schuldige te ontmaskeren ?

— Neen, om iemands onschuld te bewijzen...

— En wie is die onschuldige ?

— Ik, mijnheer !

Mijn boze bui ebde langzaam weg en ik begon schik in het heertje te krijgen, dat mij zo handig aan de praat kon houden. De film was trouwens toch al aan de gang en ik liet de man binnen komen.

— Ik heet Anton Dillen en ik zal je dadelijk vertellen waarom ik je nodig heb. Ik ben sinds tien jaar als verkoper aan de firma Temprex verbonden en ik ben steeds een eerlijk man geweest. Plotseling verdenkt de directeur er me van dat ik valse representatierekeningen instuur. Toen besloot ik dadelijk je hulp in te roepen...

— Met zulke zaken kan ik me heus niet inlaten, mijnheer.

— Wil je ook niet één keer een uitzondering maken ? vroeg de man met smekende stem, terwijl hij een heleboel papieren uit zijn aktentas haalde en me in de hand stopte.

— Mijn representatierekeningen zijn haarjuist... Kijk zelf maar...

Ik liet mijn blik vluchtig langs de rijen cijfers glijden. Op de rekening van september las ik :

3 september — Reis naar Parijs. Diner met klant .... fl 60

4 september — Lunch met klant fl 45

Toen nam ik de rekening van november, die opgemaakt was op zondag 25 november en ik las :

4 november — Boot en trein naar Londen .... fl 86

6 november — Reis naar Bradford fl 102

11 november — Bezoek aan verschillende firma's te Bradford met goede vooruitzichten om televisie-schermen in de weefkamers van de firma Leeds and Co Ltd. te plaatsen. Contact met directie. Diner met verschillende directeurs .... fl 134

19 november — Bezoek aan Brussel. Contact met warenhuizen voor grote bestelling van t.v.-toestellen. Lunch met verscheidene directeurs .... fl 79

Ik legde de rekeningen op tafel en vroeg :

— Wat verwacht je precies van me, mijnheer Dillen ?

— Dat je aan mijn directeur bewijst dat die representatierekeningen niet vals zijn...

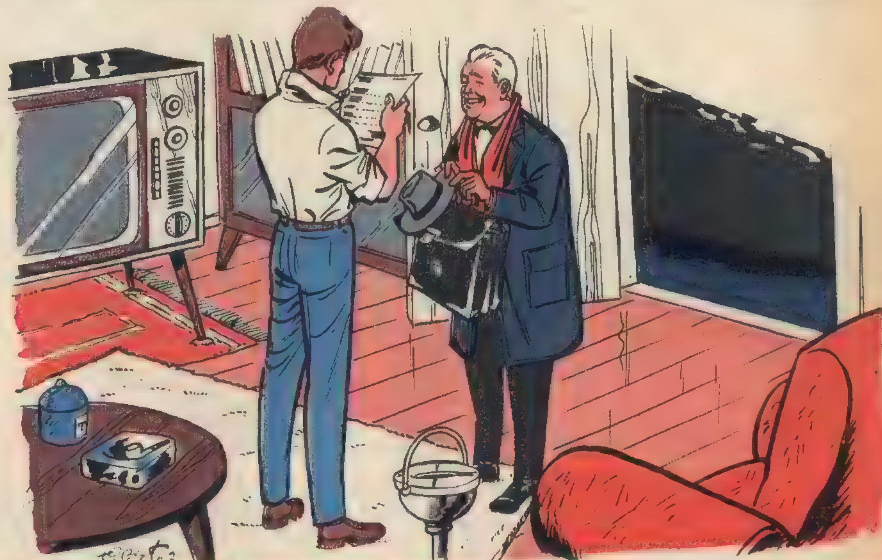
— Het spijt me, doch dat is onmogelijk...

— Waarom ?

— Omdat je een handig bedrieger bent, mijnheer ! Je directeur had het bij het rechte eind toen hij je van oneerlijkheid beschuldigde.

Beste vrienden, raap de handschoen op ! Hoe kon ik weten dat de rekeningen inderdaad vals zijn ? Good luck !

RIK

WAPI *en de*

HET LIJKT TOTAAL UITGEPUT.
IK ZEI HET JE TOCH... LEWIS HAD, ZOALS AFGESPROKEN, GISTERENAVOND MOETEN WEERKOMEN.

HIJ HEEFT MISSCHIEN MEER GELUK GEHAD DAN WIJ! IN HET MASSIEF IS ER OVERVLOED VAN DAT SPUL...
JA, MAAR ER HUIZEN VOORAL PRAIRIEWOLVEN! DENK JE DAT HIJ Z'N PAARD ZOU ACHTERGELATEN HEBBEN VOOR EEN GOUDKLOMP? NEE, TOCH!

JE HOEFT NIET TE PROBEREN OM DE STROOM OVER TE KOMEN, WANT HIJ IS MINSTENS TWAALF VOET DIEP. DE ENIGE PLAATS WAAR JE ER DOOR KAN WADEN LIGT OP TWEE MIJL HIER VANDAAN. EN ALS DIE LAMMELINGEN NU MAAR VLUGGER WERKTEN...

HE, UILSKUIKENS! WANNEER KOMT DIE BRUG KLAAR?
...WAAROM BEN JE ZO HAASTIG?

LIEVE HELP! KIJK!

DIE DROMMELSE LEWIS! HIJ HEEFT MISSCHIEN GOUD GEVONDEN!
?!

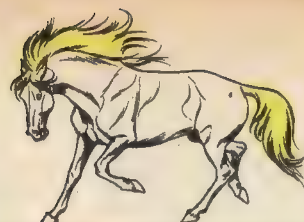

PAS OP! DOE JE 'T MET OPZET, ZEG?
TATATA... IK HEB GEEN BRUG NODIG!

PLONS!

ALLE DROMMELSE, LAMME SUKKELS! IS DIE BRUG MISSCHIEN VOOR SINT-JUTTEMIS?

BETOVERDE PAARDEN

TEKENINGEN: PAUL CUVELIER
TEKST: Benoi

DE PECHVOGEL WAS WOEDEND. DE ANDEREN SCHATERLACHTEN EN MOESTEN HUN BUIK VAST HOUDEN... ONDER HEN WAREN ENKELE OUD-SOLDATEN DIE HET BLOEDBAD VAN BIG-HORN OVERLEEFD HADDEN.

DE BRUG WAS HAAST KLAAR, MAAR EEN PLOTSELINGE STIJGING VAN HET WATER HAD HET INDRIJVEN VAN DE PALEN GEHINDERD...

EEN LENIGE ZWARTE JONGEN NAM EEN AANLOOPJE EN BEREIKTE MET ENKELE SPRONGEN DE OVERKANT VAN DE RIVIER.

WORDT VOORTGEZET

Hare majesteit de

MEN houdt dolveel van katten of men kan ze niet luchten ! Het schijnt dat hier geen gulden middenweg bestaat. Historici en zoölogen beweren dat dwingelanden niet van katten houden, terwijl kunstenaars en mensen die van de vrijheid houden hun hart aan de kat hebben verpand. Wat er ook van zij, onze taal is zeer rijk aan spreekwoorden die bewijzen dat de kat in ons dagelijks leven een grote rol is gaan spelen : Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken — Er omheen draaien als de kat om een hete brij — De kat de bel aanbinden — Een vogeltje voor de kat — Als mijn kat een koe was, dan kocht ik geen melk meer — Als de kat van huis is, dan dansen de muizen, enz...

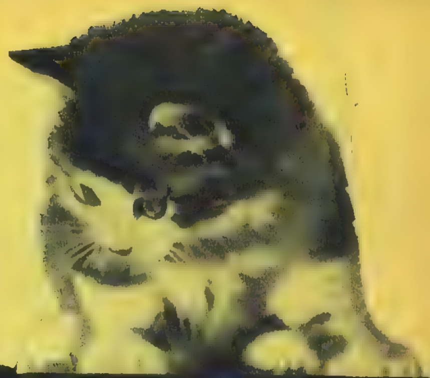
ALS KAT EN HOND

De kat is fier. Ze heeft haar eigen persoonlijkheid. Ze sluit vriendschap met de mens, maar onderwerpt zich niet. Het is misschien daarom dat heel wat mensen de hond boven de kat verkiezen. Een hond kent zijn meester. Hij is aanhankelijker en gehoorzaamt op de geringste wenk, een kat heeft daar een broertje aan dood. Zij gaat haar eigen weg en het is niet altijd geraadzaam haar te storen ! Als je een hond bedreigt, dan wijkt hij. Bedreig een kat en ze zet een hoge rug op en proest van woede. Zij heeft onmiddellijk haar klauwen gereed om zich te verdedigen. Een hond plooit zich naar de grillen van zijn meester, een kat niet. Misschien is het wel daarom dat veel mensen een hond in huis houden, maar geen kat willen.

Kat

IS ZE VAN GOD OF VAN DE DUIVEL ?

Tussen fossiele beenderen afkomstig uit het tertiair tijdperk heeft men het geraamte gevonden van een kleine kat. De geschiedenis van de kat is dus reeds zeer oud. Het is waarschijnlijk dat zij tijdens het ijstijdperk uit Europa is gevlucht.

Wij vinden haar spoor weer ongeveer 1600 jaar vóór Christus, in Egypte. Ze werd daar als een heilig dier aanzien. Men heeft kattenmummies ontdekt in kleine graftomben, speciaal voor ze gebouwd. Volgens de legende zou Cambyses, koning van Perzië, tijdens de overmeestering van een Egyptische stad, hebben gezien dat Egyptische soldaten de katten in hun armen namen en ze beschermden tegen de indringers.

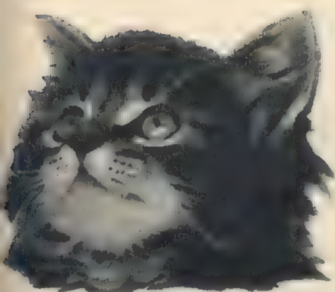
Het waren de Kruisvaarders die bij hun terugkeer uit Klein-Azië de kat mee naar Europa brachten. Vermits er in die tijd zeer veel muizen waren, werd de kat met vreugde ontvangen. De kat was een kostbaar dier en in notariële akten kan men, naast de roerende en de onroerende goederen, ook de kat zien staan. Het bezit van een kat werd door de notarissen plechtig op perkament geschreven. Ze hoorde bij de inboedel en was veel geld waard. Meteen versta je het sprookje beter van de molenaar die op zijn sterfbed de erfenis verdeelde tussen zijn drie zonen : de oudste kreeg de molen, de tweede kreeg het geld, de derde kreeg de kat.

De goede reputatie van de kat was maar van korte duur. In de Middeleeuwen meende men dat zij de incarnatie van de duivel en de trouwe helpster van de heksen was. De kat was een geheimzinnig dier. Ze kwam uit een ver land, ze kon in het donker zien, allemaal dingen die de mensen toen achterdochtig maakten ! De katten werden onmeedogend vervolgd, een overblijfsel daarvan is het Kattefeest van Ieper. Thans wordt er ieder jaar uit de toren een kat in pluche gegooid. In de Middeleeuwen was het een échte kat.

Is het waar dat de kat geen hart heeft ?

Buffon schreef : « De kat is onverschillig, zij is niet gehecht aan haar meester, wel aan haar woning... » Vele mensen zijn het eens met deze Franse natuuronderzoeker en nochtans bestaan er een heleboel anekdoten die bewijzen dat katten ook van hun meester kunnen houden. De schilder Modigliani, thans zeer beroemd maar in de grootste armoede gestorven te Parijs in 1920, hield zielsveel van een kleine kat. Na zijn dood is dat katje gestorven van verdriet. De beroemde Arabische hengst Gdolofin, voorvader van onze volbloeden, had vriendschap gesloten met een zwarte kat. Zij waren onafscheidelijk. Toen het paard stierf in 1753 bleef het katje bij het dode paard tot men het had begraven. Dan ging het in een stal zitten op de plaats van de hengst, weigerde te eten en stierf.

EEN KAT IS DRIE GENERAALS WAARD!

MOHAMMED bezat een kat die zich op zekere dag had te slapen gelegd op zijn mantel. Hij had zijn mantel nodig, maar hij wekte zijn kat niet. Hij sneed er doodgewoon het stuk af waarop de kat lag en stelde zich tevreden met de rest van de mantel.

Wallenstein, held uit de Dertigjarige Oorlog, vernam dat zijn kat in handen gevallen was van de Zweedse soldaten. In ruil voor de vrijheid van zijn kat stuurde hij drie Zweedse generaals, die hij had gevangen genomen, naar hun eigen kamp weer.

Men vertelt dat admiraal Nelson dolveel van een kat hield. Ze was steeds bij hem aan boord. Op zekere dag na een zeeslag, was hij verplicht zijn schip te verlaten daar het zonk. Hij was reeds veilig aan boord van een ander schip toen hij zag dat zijn kat niet meegekomen was. Hij ging terug naar het zinkende schip en redde zijn kat!

KATTEBELLETJES

Wist je...

... dat er in Europa driemaal meer katten zijn dan honden?

... dat de witte katten met blauwe ogen over het algemeen doof zijn, maar dat de witte katten met roze ogen (van het Albinotype) dat nooit zijn?

... dat de witte katten zeer rustig en zachtaardig, maar minder intelligent zijn dan andere katten?

... dat een zwarte kat 99 maal op 100 ten minste één klein wit vlekje op het lichaam heeft?

... dat een kat altijd zeer netjes is? Zij likt haar pels schoon, zelfs al heeft ze dit nooit van haar moeder zien doen. Men heeft meer dan eens het experiment gedaan met jonge katjes die helemaal alleen werden opgevoed.

HET SPEL VAN KAT EN MUIS

Is een kat werkelijk wreed? De mensen die niet van katten houden zeggen, dat de kat met een muisje dat zij in haar macht heeft een tijdlang speelt uit louter wreedheid. Dat is helemaal niet waar. Wij mogen niet uit het oog verliezen dat onze tamme huiskat ten slotte een afstammelinge is van de wilde kat en dat zij nog steeds gehoorzaamt aan de oerwet van de wildernis. Vroeger moest zij doden om in leven te blijven. Zij voedde zich met vers vlees en zij deed alles wat mogelijk was om de prooi die zij niet dadelijk opat zo lang mogelijk in leven te houden. Wat onze kat thans nog doet is trachten de muis gevangen te houden zonder ze te doden. Immers, wanneer zij geen honger heeft, dan heeft zij geen onmiddellijke behoefte aan de prooi. Zoals gezegd zijn er mensen die het spel van kat en muis wreed vinden, maar zij protesteren niet wanneer jagers hun honden zo lang achter een hert doen jagen, tot het arme dier van uitputting en van doodsangst neervalt...

ZE IS EEN ECHTE SLIMMERD !

ZE HOORT SCHERP : Over het algemeen hoort de kat zeer scherp. Een gerucht niet waarneembaar voor het menselijk oor doet haar opschrikken.

EEN FIJNE NEUS : Haar neus is minder fijn dan die van de hond en nochtans, sla een kat gade. Vooraleer ze iets opeet zal ze het wel berieken !

GOEDE OGEN : Een kat ziet niet in de totale duisternis. Zij ziet echter veel beter dan de mens. Bij een zeer flauw schijnsel, als wij niets meer zien, dan kan de kat de voorwerpen toch nog duidelijk onderscheiden.

WAARTOE DIENT DE SNOR ? Dat heb je je beslist reeds vaak afgevraagd. Die snorharen doen dienst als antenne of zo je wil als een radar. De kat is trouwens van het puntje van haar neus tot het uiteinde van haar staart zeer gevoelig.

EEN LEKKERBEK : De meeste katten zijn lekkerbekken. Ze zijn belust op fijne hapjes. Je moet een kat ten minste tweemaal per dag eten geven : melk, rauw vlees (geen varkensvlees), gekookte vis zonder graten, wat brood en aardappelen.

KENT ZE DE WEG NAAR HUIS ? Ja, die kent ze zeer goed. Meer dan eens is een kat, die kilometers van haar woning was weggebracht, teruggekeerd.

Heb jij reeds een keuze gedaan ?

Welke kat zou je als huisgenoot verkiezen ? 't Is een kwestie van smaak en ook van portemonnaie ! Er is de witte Perzische of angorakat, er is de bruin gestreepte Perzische kat, de lapjes- of schildpadkat, de Havanakat, de Siamese kat met het chocolademasker. Een klein woordje uitleg over :

DE SIAMESE KAT : ze werd in Engeland ingevoerd omstreeks 1855 en was toen 12.000 goudfranken waard ! Het haar is kort, de kleur van de snuit is zwartbruin. Men noemt het een « chocolademasker ». De kleur van haar lichaam is koffie met melkkleurig.

DE WITTE PERZISCHE KAT : ze wordt zeer vaak angorakat genoemd. Het haar is lang, dicht, zijdeachtig, een korte dikke staart.

DE BIRMESE KAT : ze gelijkt op de Siamese, maar ze heeft het lange zijïge haar van de Perzische.

Kan je je geen kat aanschaffen met een stamboom, treur dan maar niet.

EEN KLEINE STRAATKAT, die lenig, spitsvondig en speelziek is, is ook fijn. Zo'n katje is een trouwe huisgenoot !

HOE HEET JE KAT ?

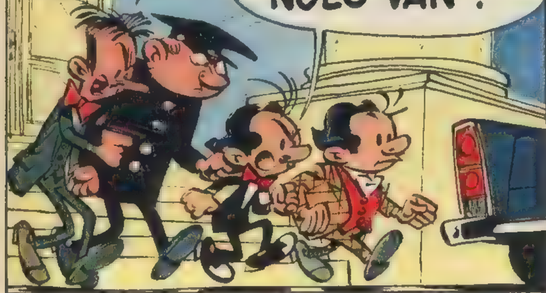
Heet je poes Minoetje, Zwartje, Witje of Snoesje ? Dat zijn lieve en charmante namen, maar het is beslist mogelijk een origineler naam voor poeslief te vinden. Wat zou je denken van Cesar, Brigant of Alexandra ? Indien je een poesje hebt en je hebt het een originele naam gegeven, schrijf hem dan op een postkaart en stuur die naar dit adres : KUIFJE, Hare Majesteit de Kat, P. H. Spaaklaan 1 à 7, Brussel 7. Vergeet niet je eigen naam en volledig adres duidelijk te vermelden. De 25 origineelste namen zullen bekroond worden : een prachtige foto van een mooie poes.

Heb je geen kat, maar heb je toch reeds een fijne naam bedacht voor de dag dat je er een krijgt, doe dan ook mee aan onze kleine prijsvraag.

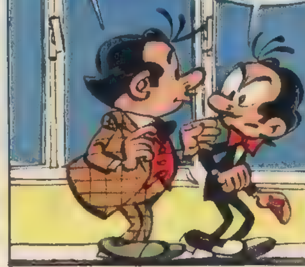

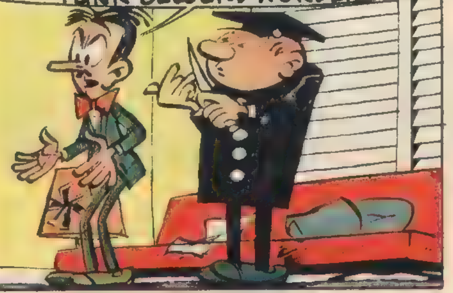
SPAGHETTI IN 'S

Onze vrienden zijn nauwelijks bevrijd of ze vallen in handen

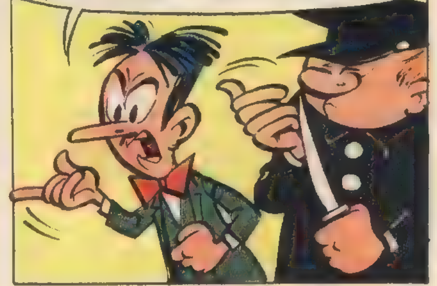
EEN POOSJE LATER IN HET HOTEL VAN MIJNHEER IEZEGRIM...

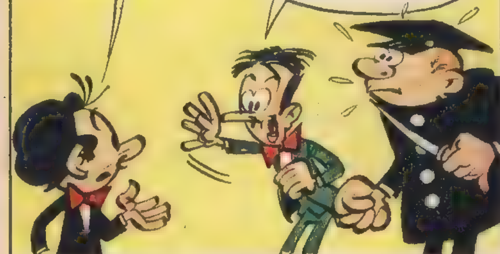

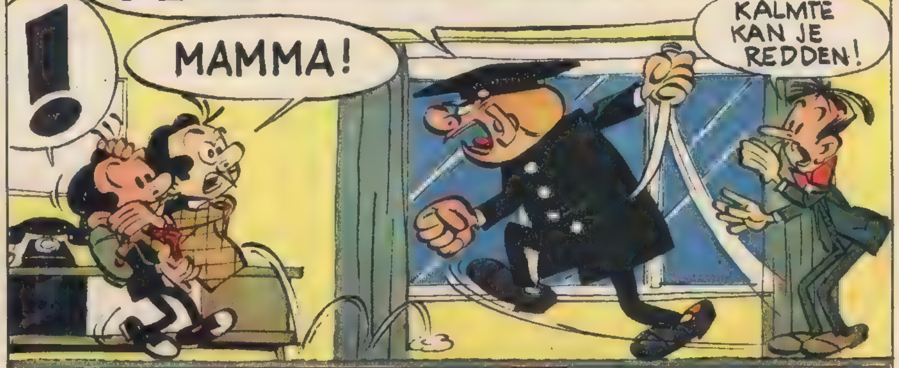

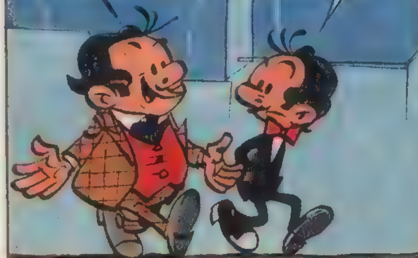

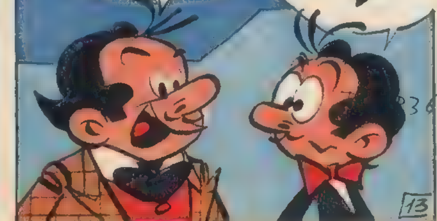

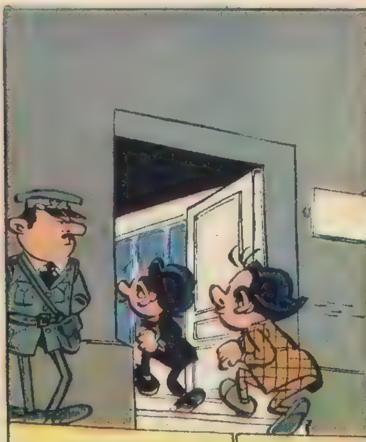

konings narren

van Sjoert, de trouwe lijfwacht van mijnheer Iezegrim

DOOR ATTANASIO
TEKST GOSCINNY

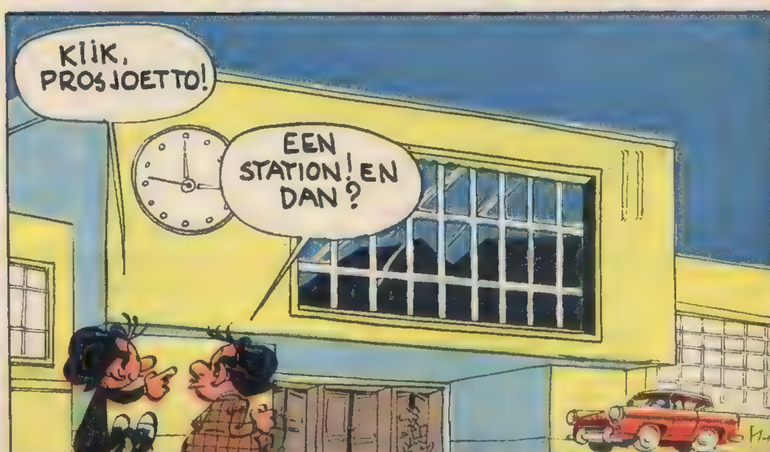

de natuur ontwaakt, wij geven onze ogen de kost

De grote kraaien-familie

ONDER de naam KRAAI duiden we een hele reeks forse zangvogels aan met een min of meer somber vederkleed, een paar stevige poten en een flinke snavel. Onder de kraaivogels onderscheiden we echter zwarte kraaien, bonte kraaien, kauwen, eksters, roeken, gaaien en notekrakers. Vandaag willen we het eens speciaal over de roek hebben die in kolonies in bomen broedt en makkelijk te herkennen is aan de naakte voorkop en de purperglans van het zwarte vederkleed. Het is een veel voorkomende broedvogel in België en Nederland. In Nederland trekt een deel van de roeken in de winter weg, maar in België zijn ze zonder onderscheid standvogels.

De roek houdt niet van de eenzaamheid en woont in kolonies van soms meer dan honderd vogelparen. Men treft hun nesten meestal buiten aan, doch langs de brede lanen in de stad is het niet zeldzaam bomen te zien met veertig tot zestig roekenesten ! Wanneer een roekekolonie een standplaats uitgekozen heeft, dan blijft ze er jarenlang trouw aan. Wie zo'n hoop nesten met een verrekijker gade slaat, zal merken dat de nederzetting zowel uit oude als nieuwe nesten bestaat. De roek bouwt zijn nest met takjes, doch stelt zich niet tevreden met de twijgjes die hij op de grond vindt. Hij hakt ze met zijn scherpe snavel zelf van de boom. Wanneer een oud nest gaten vertoont, dan wordt het netjes hersteld en indien een jong paar zich bij de kolonie komt voegen, wordt er een nieuw nest bijgebouwd. Het gebeurt ook wel dat de roeken de takjes uit elkaars nest willen halen en dan wordt het een herrie van belang ! De roeken broeden van maart tot april. Het vrouwtje blijft op de eieren zitten en het mannetje zorgt voor de bevoorrading. De roeken zijn trouw en hetzelfde vogelpaar zoekt samen jarenlang hetzelfde nest op. Wanneer de jongen geboren zijn vliegen het vrouwtje en het mannetje om beurten uit om voedsel te halen.

De roeken die in de stad wonen moeten een lange weg afleggen om voedsel te vinden. Roeken leven zowel van plantaardig als van dierlijk voedsel en vinden dat natuurlijk het best op de akkers en in de weilanden.

In juni vliegen de jonge roeken uit en dan verlaat heel de kolonie het nest. Het gebeurt soms dat een voorbijtrekkende roekefamilie er komt overnachten, maar dat is dan ook alles.

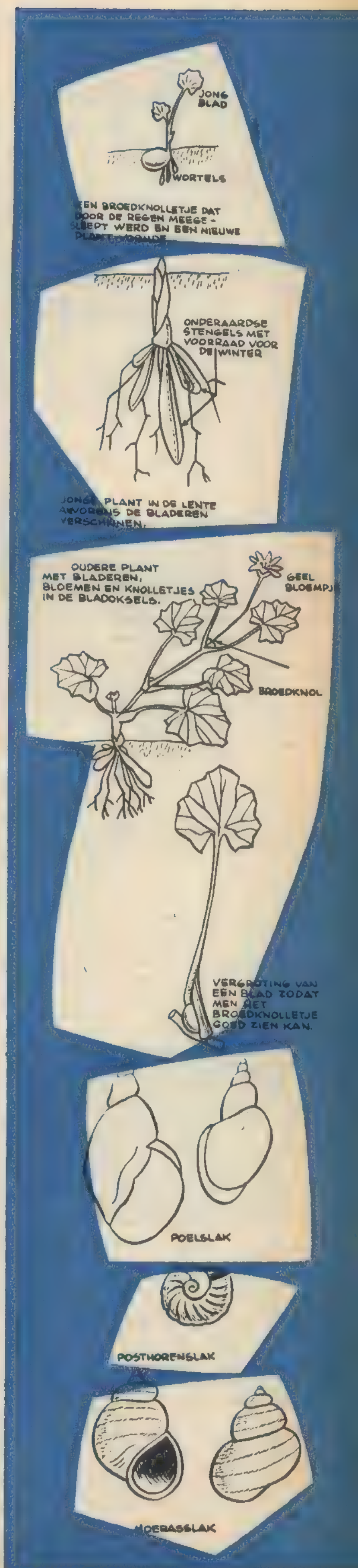
De grootste roekekolonies in Nederland komen voor op Schouwen, De Beer, Griend en de Noordzee-eilanden. In België liggen de kolonies meer verspreid en we maakten een kaart waarop de plaatsen aangeduid staan waar men de roekekolonies kan aantreffen. Indien je enkele roekekolonies wil opzoeken, doe het dan alvorens de bomen weer al hun blaren hebben. Bestudeer even de richting die het mannetje neemt wanneer hij voedsel gaat halen. Meestal zal hij naar een graanakker vliegen; want de roek is dol op pas gezaaide graankorrels.

Wisten jullie dat sommige planten ook broeden ?

HET speenkruid is een vroege voorjaarsplant die je gemakkelijk zal herkennen aan haar rond-hartvormige blaadjes en heldergele bloemen. De botanici die het plantje bestudeerden, merkten dat de veelvuldige bloemen na de bloei haast geen vruchten, noch zaad gaven. Het speenkruid plant zich inderdaad voort door adventieve organen, d.w.z. dat er bij de plant delen uitgroeien waar men dit niet zou verwachten. Wanneer de bloeitijd voorbij is ontstaan er kleine broedknolletjes in de oksels van sommige bladeren. Als de knolletjes gerijpt zijn en dus uitgebroed, vallen ze op de grond, spoelen door het regenwater weg en zo ontstaan op andere plaatsen weer nieuwe speenkruidplantjes. Steek een speenkruidplant uit om de wortels ervan te bekijken. Je zal twee soorten wortels ontdekken. De eerste zijn fijn en vertonen haarworteltjes waar de plant zich mee in de grond vastzet. Daarnaast zie je dikke ondergrondse stengels zonder haarwortels, waarin de plant haar voedsel vergaart. In juni is de plant totaal verdord en dan leeft zij verder door krachten te putten uit de dikke onderaardse stengels.

Wie dus speenkruid in zijn tuin wil planten moet de knolletjes, die in de bladoksels gerijpt zijn opvangen en ze op een zonvrij plekje leggen met een fijn laagje zand erop. Wanneer het speenkruid aan het felle zonlicht blootgesteld is zal het niet groeien, vermits het een plantje is dat liefst onder het dichte struikgewas in het bos groeit. Het speenkruid is een aardige plant voor je herbarium.

NIEUWE BEWONERS VOOR JE AQUARIUM !

Wanneer je in de lente de planten, die aan de oppervlakte van sloten en vijvers drijven onderzoekt, dan zal je er een heleboel slakken op ontdekken. Enkele van die slakken zijn dankbare aquariumbewoners.
De poelslak is een zoetwaterslak met een dun, kegelvormig slakkehuis.

De posthorenslak heeft een heel andere vorm. De schelp is plat en lijkt op een posthoren.

Neem gerust enkele poel- en posthorenslakken mee naar huis om in je aquarium te zetten waar ze lang zullen leven, indien je hen op tijd enkele slablaadjes geeft.

A. DE BEWEGING

Je kan de poelslak en de posthorenslak het best gadeslaan wanneer ze langs de glazen wand van het aquarium glijden. Ze hechten zich tegen de ruit vast en bewegen zich voort door ontelbare kleine golven die voortgebracht worden door ragfijne haartjes die trillen. Wanneer je bijvoorbeeld een wijngaardslak op een doorzichtig oppervlak laat kruipen, dan zal je merken dat die zich op een andere manier voortbeweegt, nl. door spierbewegingen. De poel- en posthorenslak kan tevens tegen het wateroppervlak kruipen. De trillende haartjes zorgen ervoor dat de slak in evenwicht blijft !

B. DE VOEDING

De mondopening is T-vormig en gaat onophoudend open en toe waarbij er een soort klein tongetje te zien is.
Je zal gemerkt hebben dat de ruiten van je aquarium groen worden. Dat komt door de ontelbare, zeer kleine plantjes die er zich tegen vastzetten. De poel- en posthorenslakken zijn echte schoonmaaksters in je aquarium. Ze glijden langs de glazen wanden en schuren met hun tong langs de ruiten en houden ze helder en zuiver.

C. DE ADEMHALING

De poel- en posthorenslakken behoren tot de orde van de longslakken die niet door kieuwen ademen, doch door een deel van de mantel. De mantel wordt door talrijke ééncellige kliertjes gevormd die de substantie afscheiden waaruit de schelp opgebouwd wordt. De mantel is rijkelijk van bloedvaten voorzien en is de long van de slak waarlangs zij ademt. Je zal zien dat de slakken 10 à 12 keer per uur naar de oppervlakte komen om lucht te scheppen waarbij ze een geluid maken als van een minuscule luchtbel die uiteen spat. In feite komt dit geluid voort van de long die open en toe gaat.

DE ZELDZAME MOERASSLAK

Een minder voorkomende slak in Nederland en België is de moerasslak die meestal op de bodem van poelen en sloten leeft. De moerasslak ademt langs de kieuwen en hoeft dus niet aan de oppervlakte te komen om lucht te happen. De moerasslak is erg schichtig en duikt naar de bodem bij het minste gerucht. Ze lijkt veel op de poelslak doch kan de mond van het slakkehuis afsluiten met een dekseltje.

RAYMOND REDING *presenteert*

JIMMY TORRENT JARI in HET 3

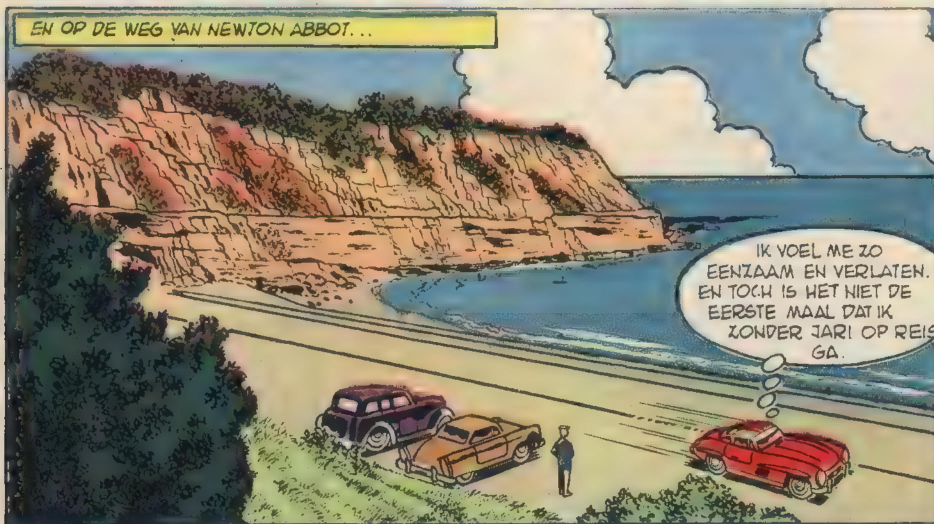

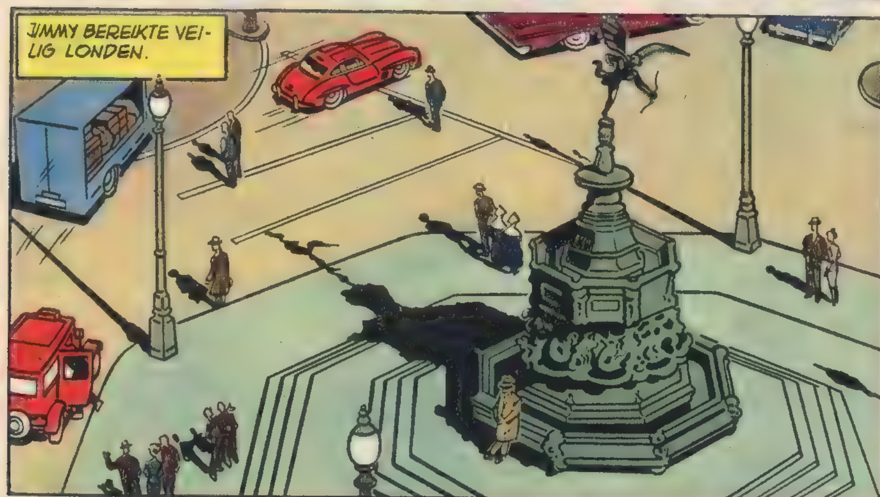

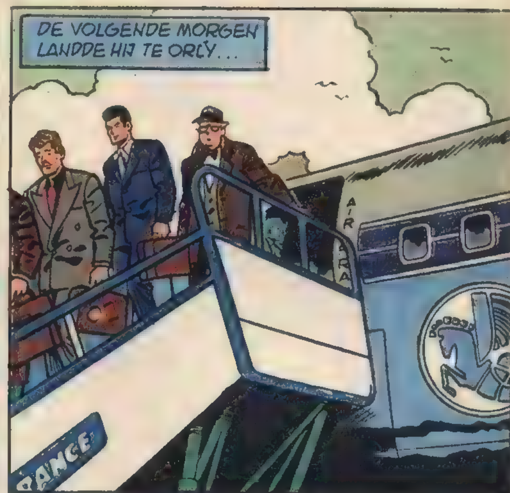

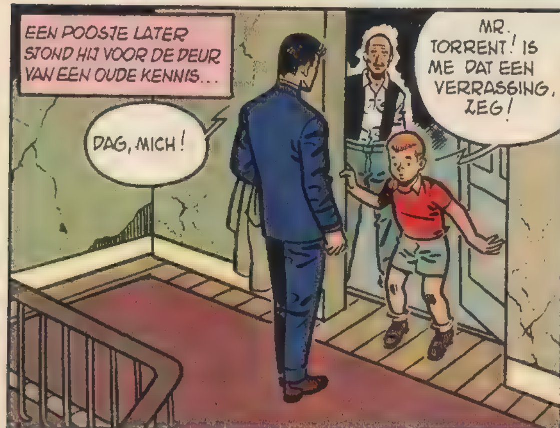

DOELPUNT

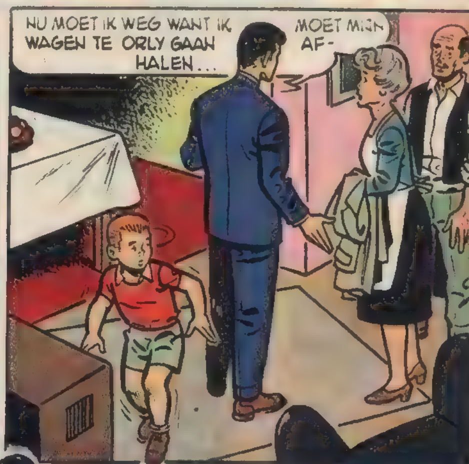

WORDT VOORTGEZET

DE NOODKLOK LUIDT

Roman door Paul Berna
Geïllustreerd door Frans Craenhals

De achterhoede bleef te Château-Milon, dat van alle zijden door het water omringd is. De jongens hebben een vlot gebouwd, maar de meerderheid weigert het avontuur te wagen...

14 HOOFDSTUK

Vignoles ging opnieuw voor het venster staan en keek aandachtig naar de Mérovéetoren, wiens sombere massieve vorm fel afstak tegen de uitgedoofde hemel. Een venster, met daarboven een grote haak waaraan vroeger de katrol werd bevestigd, was aangebracht recht tegenover de slaapzaal van het Vallièregebouw en ter hoogte van de eerste verdieping. De Mérovéetoren was misschien de redding.

NEEM JE MOED IN BEIDE HANDEN

VIER METER scheidden echter de twee gebouwen, d.w.z. de breedte van de weg die naar de moestuin van het college liep. Vignoles wist dat de oude molen hen allemaal kon redden. Hij keerde zich eensklaps naar de deur en riep :

— Job, zijn er ladders op zolder ?

— Er zijn er twee, antwoordde de Bretoen. Een grote en een kleine. Je wou niet dat we ze gebruikten voor de vlotten omdat ze te zwaar zijn en als een steen zouden zinken.

De twee ladders hadden vroeger in de schuur gestaan. Ze waren zwaar en ruw afgewerkt. De grootste was drie meter lang en de kleinste twee. Met de hulp van Job en Picard, die stilaan begonnen te snappen wat Vignoles in het schild voerde, bracht hij ze van de zolder naar de overloop. Vandaar sleepte het drietal de ladders in de slaapkamer. Sala trok de deur open die toegang gaf op een smal balkon. Recht daar tegenover en op dezelfde hoogte zag hij het sombere venster in de Mérovéetoren.

Vignoles schoof twee bedden uit elkaar, lei de grootste ladder ertegen en sprong er dan met beide voeten op en beproefde de sterkte van iedere trede. De ladder was stevig.

— Indien we de twee ladders zeer stevig aan elkaar kunnen hechten, dan kunnen we ze tussen ons balkon en het venster van de Mérovéetoren leggen. Aldus hebben we nog enkele dagen uitstel van executie... Er blijft ons dan meteen meer hoop op redding. Wat denken jullie ervan ?

Er brak twist uit tussen de zes jongens. Boisson de Chazelles en Chomel begonnen om ter hardst te gillen en zij beschuldigden Vignoles en zijn vrienden ervan hen allemaal hals over kop in een rampzalig avontuur te willen storten. Job zei niets. Hij had zijn besluit reeds genomen. Zonder iemand wat te vragen begon hij het kleine vlot weer uit elkaar te nemen om de zes meter ijzerdraad die voor het bevestigen van de planken waren gebruikt, opnieuw te kunnen verwenden. Het scheelde geen haar of het kwam tot een algemene vechtpartij. Chomel boog zich diep voorover. Hij keek snibbig om zich heen en was klaar om bovenarms op Job te springen, toen Charpenne hem bij de kraag greep en met een flinke schop onder de broek in een hoek van de kamer deed terecht komen. Boisson de Chazelles zag groen van woede en schold zijn tegenstanders de huid vol. Ten slotte en als om zijn woorden nog meer kracht bij te zetten, riep hij tot Vignoles :

— Je bent mijn vriend niet meer !

— Dat ben ik nooit geweest ! antwoordde de andere droogweg en haalde de schouders op. Tracht dan toch eens jullie hersens te gebruiken, domoren ! Men geeft je een middel om hier weg te komen en als puntje bij paaltje komt, dan kruipen jullie terug in je schelp uit louter lafheid ! De vlotten zijn gevaarlijk, daar ben ik het mee eens. We vinden dus een ander middel om jullie bestaan enkele uren te rekken... en jullie aarzelen nog !

Men hoorde buiten, in de invallende nacht, het water tegen de muren klotsen. Het geluid werd langsom sterker, zodanig dat alle jongens verschrikt naar de vensters liepen en in het water staarden. Het water gleed rond de oude molen als een vloed die wast en gedeeld wordt door de pijler van een brug. De twee delen van de stroom vloeiden weer ineen tussen de twee gebouwen en vormden daar een grote, gevaarlijke draaiklok. Korte golven klotsten hard tegen de muren aan. Het werd iedereen duidelijk dat het waterniveau in nauwelijks een half uur tijd ruim een meter was gestegen. De trap van het Vallièregebouw die naar de eerste verdieping liep, was bijna volledig onder het water verdwenen. Het dreigend gevaar deed de twist verstommen. De nijdige tegenstrevers van Vignoles zwegen. De jongens staken enkele kaarsen op en begonnen met het werk. Job Trévidic en Vignoles schoven een uiteinde van de twee ladders ongeveer 50 cm over elkaar. Daar wonden ze de ijzerdraad rond. Ze versterkten bovendien iedere sport. Dan zeiden ze tot Picard die het zwaarste woog :

— Klim er nou even op en laten we eens kijken of ze sterk genoeg is.

Picard voerde het bevel uit. De ladder bleek zeer stevig te zijn. Nu kwam het er maar op aan ze uit het balkon te tillen tot in het venster van de Mérovéetoren. Job en Charpenne klommen op zolder en sleepten achter zich een tiental beddelakens aan die als koorden waren gevlochten. Er was een mansardevenster in het dak van de zolder, recht boven het balkon van de slaapzaal. Job liet het touw tot op het balkon zakken. Men bevestigde het onder een plassende regen aan het uiteinde van de ladder, die nu meter voor meter over het kolkende water werd geschoven. Bij de geringste verkeerde beweging zou ze in de stroom terechtkomen. Picard klom op zijn beurt naar de zolder toe om zijn twee makkers een handje te helpen. Ze spanden het touw en de ladder gleed vooruit. Vignoles zat schrijlings om het maneuver te leiden. Zeer langzaam en ten koste van een grote inspanning kon de ladder opgetild worden en ten slotte raakte zij de muur van de molen. Voorzichtig lieten Job en Charpenne ze nog een beetje naar beneden glijden en daar zat ze waarachtig op de rand van het venster van de toren !

— Nu vijf minuten rusten ! zei Sala, terwijl hij de zweetdruppels van zijn voorhoofd wreef.

Vignoles bevestigde het uiteinde van de ladder stevig op de leuning van het balkon. Job bond de drie meter touw die ze nog hadden overgehouden aan een balk. Chomel was tijdens de operatie afzijdig gebleven. Nu bromde hij tussen de tanden :

— Gaan jullie maar eerst, heren !

Het klonk als een uitdaging. Vignoles, die op het idee gekomen was, meende dat hij het voorbeeld moest geven. Hij trok

zijn zuidwester uit, hing een grote zaklamp aan de hals en kroop op handen en voeten over de smalle loopbrug. Charpenne richtte een zaklamp op zijn vriend en zo zagen ze dat hij doorheen de regen en boven het zwarte kolkende water voetje voor voetje naar de oude toren klom. In de helft van de weg stopte hij even, keek over zijn schouder heen en riep :

— De ladder houdt !

— Rep je maar liever, antwoordde Charpenne, en werp een blik in die rattenkuil daar !

Vignoles was bij de muur. Hij kwam overeind en liet het licht van zijn lamp in de oude molen glijden. De kamer waar hij in uitkwam had vroeger gediend om het graan op te stapelen. De vloer was vermolmd, het hout brak onder zijn voeten. Het geborrel van het water beneden was duidelijk waarneembaar. Het plafond van de bovenste verdieping was nog vier meter hoger en stevig gestut door zware balken. Er liep een steile houten trap zonder leuning naartoe. Vignoles was tevreden. Hij maakte rechtsomkeer en liep opnieuw de loopbrug over tot grote verbazing van zijn kameraden. Hij hield er aan zelf de evacuatie van de slaapzaal te leiden. Hij wou de laatste zijn om het Vallièregebouw te verlaten.

— De ladders houden het uit, zei hij. Mijnheer Sala, jij gaat eerst. Picard volgt je. Jullie blijven in het venster staan om de anderen op te pikken. Job neemt de zak met levensmiddelen mee, ik draag de dekens.

Sala moest een grote inspanning doen om zijn angst te overwinnen. Op handen en voeten kroop hij over de ladder twee meter boven het kolkende, schuimende, zwarte water. Vignoles, Charpenne en Job richtten hun zaklampen op de ladder en op de sombere opening in de toren. Sala kwam heelhuids aan de overkant. Picard volgde hem en kwam makkelijk over, ondanks zijn zwaar gewicht en het feit dat hij een deel van de dekens had willen meenemen.

— En wie nu ? vroeg Vignoles.

Niemand antwoordde. Chomel stak zich bang achter de rug van zijn lotgenoten weg. De burggraaf voelde zijn knieën knikken, maar zijn eigenliefde zei hem dat hij niet mocht wijken daar waar de tengere Sala hem was voorgegaan. Hij waagde het er dus op en kwam zeer snel aan de overkant.

— De volgende ! riep Vignoles.

Job Trévidic nam de grote zak met de sardienenblikjes over de schouder. Hij had zijn zware schoenen uitgedaan en ze om de hals gehangen. Op handen en voeten liep hij de ladder over.

Charpenne aarzelde. Vignoles glimlachte hem bemoedigend toe.

— Vooruit maar, kerel ! Maar vergeet vooral niet je hart hier in de dakgoot achter te laten...

Dat was een toespeling op de laatste verzen die Charpenne voor zijn lieve Edith had geschreven en die Vignoles toevallig gelezen had. Het was net alsof het gevaar meteen bezworen was. Charpenne klom moedig en vlug de loopbrug op naar de toren toe.

Naast Vignoles stond nu nog alleen Chomel.

— Vooruit, kerel ! Waarop wacht je nog ?

Het was op vriendelijke toon gezegd, maar Chomel week stap voor stap achteruit, net als een opgejaagd dier en hij bespiedde al de gebaren van zijn vriend.

Picard en Sala begonnen ongerust te worden.

— Schiet toch op, jongens ! Zeg aan Chomel dat er geen gevaar is !

Op dit ogenblik hoorde Vignoles de deur van de slaapzaal achter zich toesmakken en opeens werd hij woedend. Hij rende naar de overloop. Chomel had zich in een kamer op het einde van de gang opgesloten. Vignoles slaagde er in de deur in te beuken. Hij vond de jongen onder het bed, groen van schrik en bevend van lafheid. Hij moest geweld gebruiken om er hem van onderuit te krijgen.

— Raak me niet aan ! Ga naar je vrienden toe, ik blijf hier !

Vignoles had nog enkele meters gevlochten beddelakens gevonden.

— Kijk, dat zal ik onder je armen binden, zei hij, en dan ga je de ladder op. Ik houd je vast. Sala en Picard zullen je wel optrekken aan de overkant. Het is in de toren dat we nog voor enkele dagen veilig zijn... Maar als je nog een half uur hier blijft, dan kunnen we je niet meer redden. Dan ben je verloren.

Vignoles, ten einde raad, had de stijfkop die woorden in het gezicht geslingerd. Hij had zo hard geroepen dat men het aan de overkant had gehoord.

Chomel liet het touw rond zijn borst binden en volgde Vignoles tot op het balkon.

— Heb maar geen schrik, ik hou je vast! zei hij.

Met wankele benen klom Chomel over de balkonleuning. Vol schrik staarde hij naar het zwarte water dat hem nog gevaarlijker leek dan een afgrond. Het was nu helemaal donker geworden en het regende nog harder. Een eerste zware golfslag sloeg hard tegen de muren van de oude toren. Het waterniveau steeg op slag.

— Vooruit ! Vooruit ! gilde Vignoles die zag dat Chomel aarzelde en dan op zijn stappen terugkwam.

— Ik kan niet ! Ik durf niet ! stotterde hij en hij greep met twee handen de balkonleuning vast.

Het water steeg nog en kwam haast tot tegen de ladder...

wordt voortgezet

DE OPDRACHT VAN MAJOOR REDSTONE

EEN AVONTUUR VAN HASSAN EN KADDOER

SCENARIO: DUVAL - TEKENINGEN: J. LAUDY

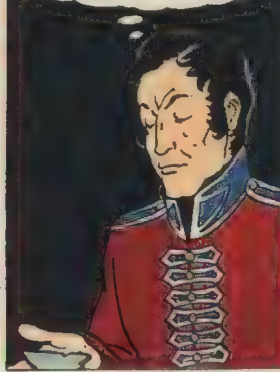
Majoor Redstone, die door zijn regiment afgevaardigd werd om de koningin een geschenk aan te bieden, inviteert Hassan en Kaddoer

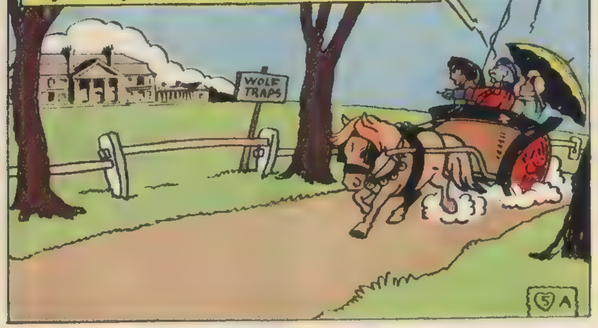

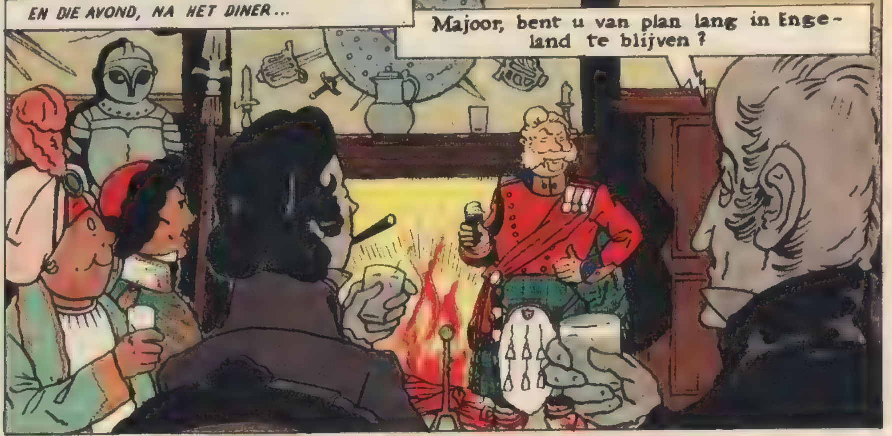

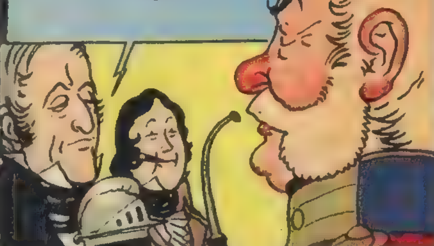

WORDT VOORTGEZET

NOVAK-WOORDENBOEK VOOR MUZIEKLIEFHEBBERS

ANTONIO VIVALDI
(1678-1741)

Vivaldi behoort tot de belangrijkste Italiaanse componisten en was tevens een viool- en violoncelvirtuoos. Hij schreef symfonieën, opera's en geestelijke muziek. Zijn kamermuziekwerken staan nog steeds in hoog aanzien.
In zijn VIER JAARGETIJDEN beeldt Vivaldi elk seizoen uit door een concerto. Het is een zeer mooie compositie die dikwijls door de beste ensembles uitgevoerd wordt en langs de radio onze huiskamer binnenstroomt.

Met je magnetofoon NOVAK 4 sporen, kan je dit mooie werk zeer klankzuiver opnemen, zodat je het kan beluisteren wanneer je er zin in hebt. Je bandopname blijft nieuw en je hoeft geen schrammen te vrezen. Zelfs nadat je de band talloze malen beluisterd hebt, klinkt de muziek nog even zuiver als de eerste maal.

DE SJAAL

Vervolg van pagina 11

— Met inspecteur Valento, dokter. De jongen heeft zijn excuses aangeboden hoor ik net. Is dat zo ? Ja ? Dat is prachtig. Dank U. Ik ben blij dat U het zo opvat. De' sjaal zegt U ? De sjaal ? O, ja de sjaal... Ja, die met die zwartgrijze strepen. Geen dank hoor. Dag dokter.

De wenk, die brigadier Bas van zijn chef kreeg was voldoende om de grote man tot actie aan te zetten. Het gesprek was nog niet afgelopen, toen Bas al met een tweetal agenten op weg was naar het huis van dokter Bartens.

— Zo Sherlock Holmes, vertel mij nu eens hoe jij dat klaar gespeeld hebt ? Hoe wist jij dat de dokter die sjaal had laten liggen in dat huis van mijnheer van Bilt ?

Er lag bewondering in de stem van de inspecteur. Het antwoord van Jan was even eenvoudig als overtuigend :

— Ik had hem in de gang bij de leren jekker zien hangen, die dokter Bartens later aan had in de auto. Vandaag pas herinnerde ik me, dat de dokter een zwarte strikdas droeg, dus die sjaal was hij in zijn haast om mij te vangen vergeten...

De Aardrijkskunde in kleurenfoto's :
België : Deel I : 9 reeksen van 10 chromo's
Deel II : 8 reeksen
Europa : Deel I : 10 reeksen
Deel II : 10 reeksen
Deel III : 10 reeksen
Amerika : Deel I : 10 reeksen
Per reeks : 50 punten.

De Geschiedenis van de wereld :
Deel I : 11 reeks. v. 15 chrom.
Deel II : 11 reeks.
Deel III : 11 reeks.
Per reeks : 50 punten.

De KUIFJE'S Chromo's :

Vliegtuigen I :	10 reeksen.
Vliegtuigen II :	10 reeksen.
Luchtschepen :	8 reeksen.
Automobiel :	10 reeksen.
Zeevaart I :	10 reeksen.

Per reeks v. 6 chromo's : 100 p.

De Meesterwerken van de Schilderkunst :
18 reeksen van kleurenreproducties : per reeks 200 p.

De KUIFJE'S portefeuille	200 p.
De puzzle op hout	500 p.
Mascotte Bobbie	300 p.
Kleuralbum	100 p.

Abonnement van 5 nummers op het weekblad KUIFJE 500 p.

ALBUMS :
Vliegtuigen I en II - Automobiel - Zeevaart :
Getoil. : 60 F. Gekart. : 50 F.
De Aardrijkskunde in kleurenfoto's : België I en II - Europa I, II, III en IV :
Amerika I
Per album : 29 F.

De Geschiedenis van de Wereld :
Deel I, II en III : 29 F.
De Meesterwerken van de Schilderkunst : Deel I en II : 29 F.

Stuur je punten naar de KUIFJE'S BON, P.H. Spaaklaan 1-11, Brussel 7, of ruil ze in de KUIFJE'S winkel, zelfde adres. Je kan ze ook ruilen in de warenhuizen A L'INNOVATION.

De KUIFJE'S BONS staan op volgende kwaliteitsprodukten :
CLE D'OR - PALMAFINA - LOMBARD COLLECTIE - MATERNE - Vulpen « LE TIGRE » - JU'CY en WHIP - TOSELLI - PALMOLIVE - COLGATE - PROSMANS - NOSTA - VANDENHEUVEL - HACOSAN - PANA. KUIFJE'S FRUIT - VICTORIA-

SPEEL MET ONS MEE OPLOSSINGEN

1.
1 = E
2 = F
3 = C
4 = A
5 = D
6 = G
7 = B

2.
1 = typograaf
2 = metser
3 = ruitenlapper
4 = chemicus
5 = postbode
6 = politieagent
7 = journalist
8 = kapper.

3.
NUMISMATICUS : munt- of penningkenner.
KLEPTOMAAN : iemand met ziekelijke steelzucht.
ICHTYOLOOG : viskenner.
CLAVIGER : concierge van gymnasium.
TAYLORSYSTEEM : methode met verdeelde arbeidsverrichtingen.

Het weekblad « KUIFJE » : 15e jaargang : Lombard Uitgaven, P.H.-Spaaklaan, 1-11 Brussel 7. — P.C.R. 1909.16
Uit.-Dir. : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel 16.
Heliodruk : N.V. PERIODICA.

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : f 7.— per kwartaal
KUIFJE - HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965
Giro 655.389.

Canada : 20 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND
Frankrijk : DARGAUD S.A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S.A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Nederland	Canada	Buitenland
3 maanden	120.— F.	f 7.—	$ 2,75	130.— F.
6 maanden	230.— F.	f 14.—	$ 5,50	260.— F.
1 jaar	450.— F.	f 28.—	$ 10.—	520.— F.

PUBLICITEIT publi-art 22.56.06

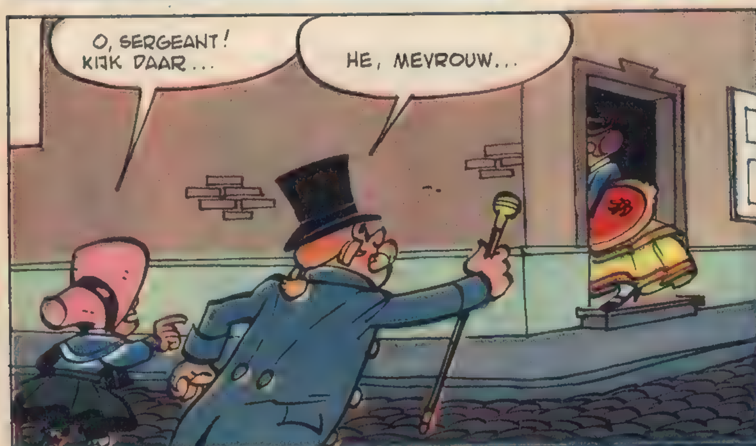
HANSJE en de

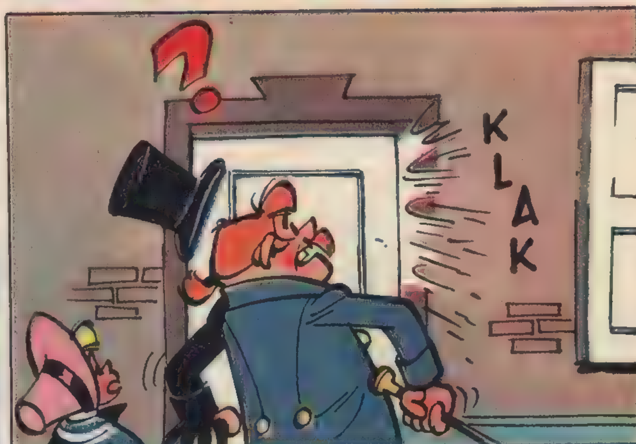
Kromir en onze vrienden trachten het testament weer te vinden,

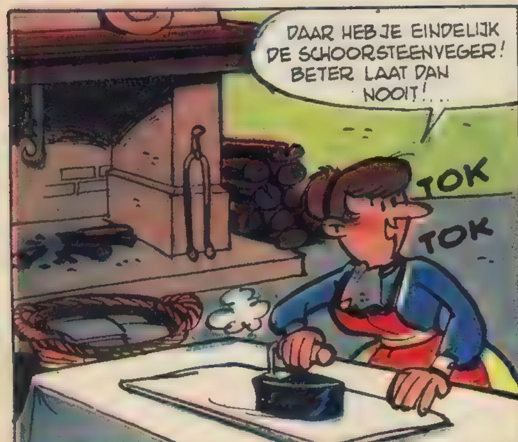

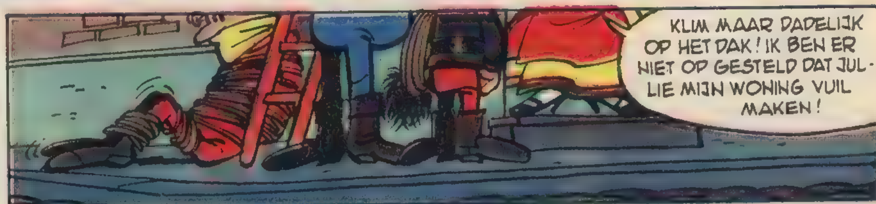

prins van Jitomir

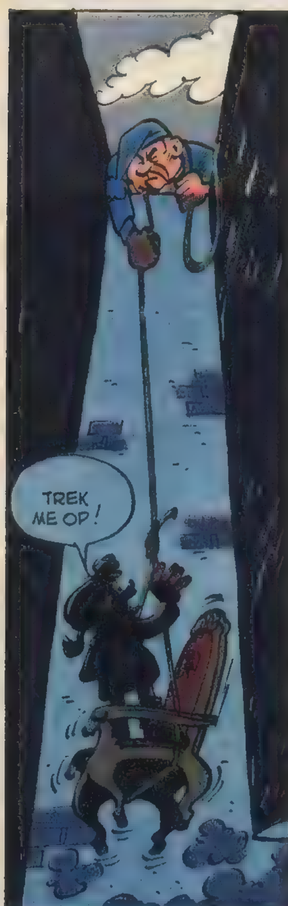
TEKENINGEN BERCK
SCENARIO Y. DUVAL

dat moet bewijzen dat Danilo de wettige troonopvolger is

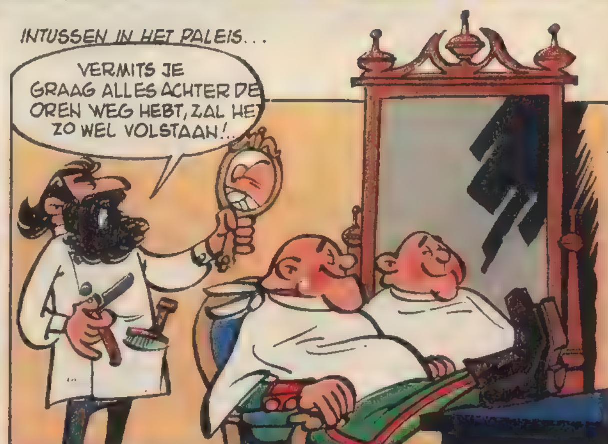

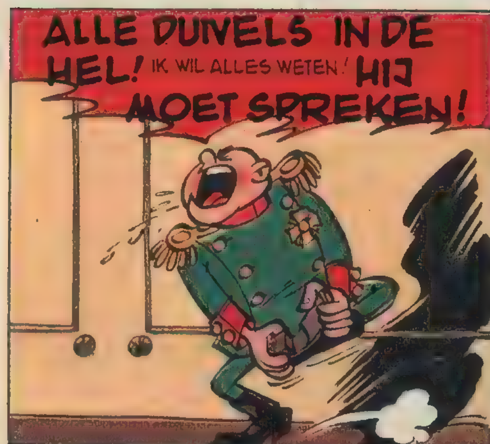

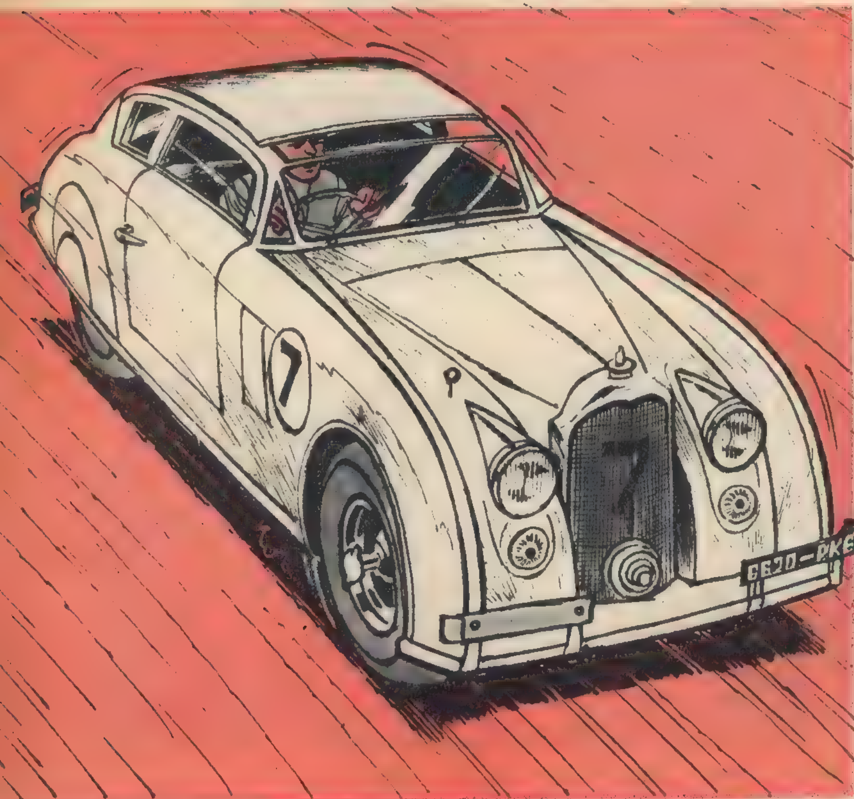

WORDT VOORTGEZET

GROOT TOERISME

GISTEREN

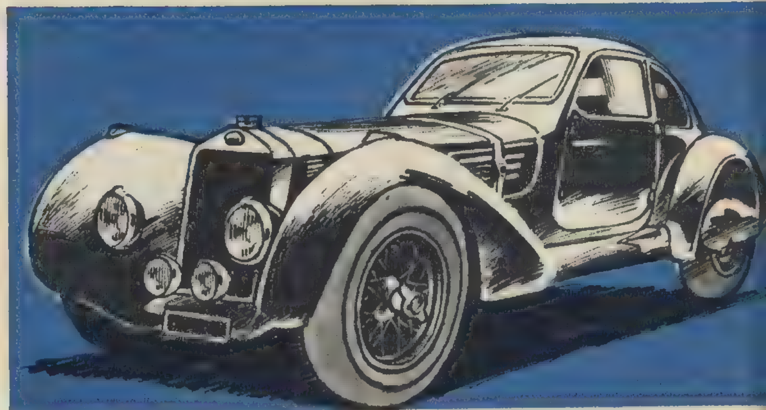
Een cabriolet Horch 1939, gebouwd door Auto-Union. — Lees de autokroniek in Kuifje Nr 5 en 7. — Het was een prachtige G.T.-wagen met 4 à 5 plaatsen. Zijn gewicht was indrukwekkend : 3 ton, en hij was uitgerust met een he-

Ja, in 1937 waren er reeds coupé's met een zeer sportieve en moderne lijn. Het bewijs is deze Voisin. In 1932 had de Duitse firma Maybach op het Autosalon te Parijs reeds een wagen gepresenteerd waarvan deze Voisin wel een en ander had afgekeken.

HIER komt dan het vervolg op de autokronieken verschenen in KUIFJE 5, 7 en 10 waarin wij enkele sport- en competitiewagens presenteerden die thans naar het museum zijn verhuisd of er binnenkort een plaatsje zullen krijgen. Deze artikels werden geschreven om tegemoet te komen aan de wens van vele jongelui die meer willen weten over een van de boeiendste periodes van de automobielgeschiedenis, nl. de jaren tussen de twee wereldoorlogen. Om de evolutie van de autotechniek te snappen, en de grote vooruitgang die gemaakt werd te appreciëren, moet men weten hoe het vroeger was.

De echte autoliefhebbers vinden het doodjammer dat de huidige wagens te perfect en te discreet zijn. De nieuwe wagens zijn te makkelijk te besturen, zo zeggen ze. Je hebt er helemaal geen technische kennis voor nodig en je hoeft er niet eens zo knap voor te zijn. Een rit maken aan het stuur van een prachtige sportwagen kan thans iedereen, maar het is niet zelden dat de man die met die mooie snelle wagen rijdt, er slechts een vierde van het reëel vermogen weet uit te halen.

25 jaar geleden was dat helemaal anders. Er waren nog zeer weinig echte sportwagens en ze waren ontzettend duur. Dat was nog niet alles. Ze waren zeer grillig en weinig automobilisten waren handig genoeg om er mee te rijden. In die wagens was alles opgeofferd aan de snelheid. Van comfort was er dus geen sprake. Je moest een stevige, sportieve kerel zijn en handig kunnen sleutelen om met zo'n wagen het einddoel te bereiken !

De Delage D-6-70 (1937), eerste van de categorie 2 à 3 l in de 24 Uren van Le Mans 1937. De elegante coupé werd getekend door de koetsenmaker Figoni.

Een Talbot Lago SS, eveneens gecarrosseerd door Figoni, werd afgeleid van een sportcompetitiemodel, gepresenteerd voor de Grote Prijs van de A.C.F. in 1936. Hij had een 6 cylindermotor met tuimelaars, die gevoed werden door 3 carburators en een kracht ontwikkelden van 165 PK. De wielbasis was 2,65 m, dat is 25 cm meer dan die van een Ferrari 250 G.T. Berlinette en ongeveer dezelfde als die van de Facel-Vega HK 500. Met zijn motor van 165 PK en een cylinderinhoud van 4 l, en vooral door de aerodynamische lijn van het koetswerk, kon de SS een snelheid bereiken van 185 km per uur.

leboel interessante technische snufjes :

— vier hydraulische vijzels in het frame ingebouwd en die functioneerden met een hydraulische pomp.

— De fijne plaatjes van de radiatorrooster draaien onder de controle van een thermostaat. Zij zorgden voor een constante temperatuur van de motor.

— Twee versnellingsbakken : de eerste met vier versnellingen, de tweede met twee die de rol van overdrive vervullen.

— Een dubbele carburator.

— Centrale smering van het frame.

— Servo-remmen.

— Bovenliggende nokkenas

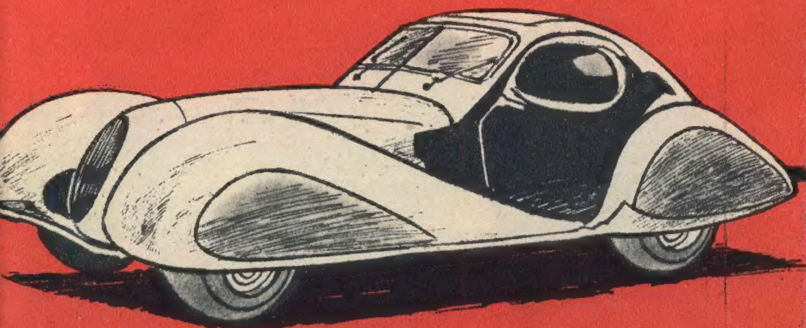
— en nog een heleboel andere mechanische nieuwigheden.

Niet zo kwaad voor een wagen die thans meer dan 23 jaar oud is, nietwaar ?

Het is mogelijk dat we later nog eens terugkomen op deze Horch.

...EN VANDAAG

DE Groot Toerisme-wagen is stevig uit de kluiten gewassen. Hij is volgroeid en in de volgende jaren zal zijn uiterlijk aspect niet meer diepgaand gewijzigd worden. Indien men mij zou vragen welke, naar mijn mening, de interessantste Groot Toerisme-wagens zijn, dan zou ik niet aarzelen te zeggen : de Jaguar E, 2 plaatsen en de Fiat 2300 S coupé, 2 + 2 plaatsen. Ze zijn mooi, snel en steken een goed eind boven hun respektieve concurrenten uit.

AUTO-NIEUWTJES

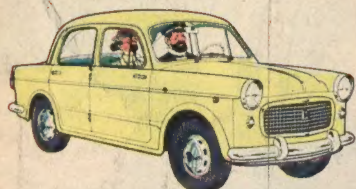
Nieuws bij Alfa-Romeo

CONSALVO GANESI, chef-inrijder van Alfa-Romeo en ex-racer, heeft op de racebaan van Monza proefritten gemaakt met een nieuwe Berlinette Alfa, die vervaardigd werd in samenwerking met de Carrozzeria Zagato. Het gaat hier om een Groot Toerisme-competitiewagen. Motor : 1300 cc die een kracht ontwikkelt van 130 PK en die de nieuwe volbloed een snelheid van 220 km per uur zou geven.

De Lancia V-6 krijgt meer PK

DE Flaminia's G. T. gingen van 119 PK naar 140 PK SAE, dank zij de driedubbele carburators Weber. Zij kunnen nu wedijveren met de Fiat 2300 S, die heus een tikkeltje te snel werd en die de eigenaars van Lancia heeft doen schrikken !

Deze « 12 Groten » doteren de Grote KUIJFJE'S PRIJSVRAAG 1962

... En vanzelfsprekend schenken de LOMBARD UITGAVEN talrijke en prachtige albums uit de Lombard Collectie !

BRIEF UIT DENEMARKEN

Nog SOLBY SCENEN

Een groepje Solby-Scenen-meisjes geven de planken aan die de jongens in de kelder nodig hebben om de toneelzaal te bouwen.

IN Kuifje nr 32 van vorig jaar, vertelden we jullie over een groep Deense jongelui, die van dilettanten uitgegroeid zijn tot volwaardige toneelspelers en tot ver over de grenzen uitgenodigd worden om een opvoering te komen geven. De jongens en meisjes hebben kort geleden een kelder gekocht in het hartje van Kopenhagen en nu zijn ze druk in de weer om er een echte schouwburg van te maken.

Er viel inderdaad heel wat op te knappen in die kelder. Er moest een nieuwe vloer komen, de wanden moesten bezet worden en er was zelfs geen electrische leiding. Geen nood ! zeiden de jongelui, die toneelzaal moet en zal er komen. Willy Ketil is zeventien en treedt als bouwkundige op. Overdag werkt hij op een scheepswerf en hij moet drie keer per week avondlessen volgen. Willi Flindt kreeg de zorg over de electrische installatie. Hij studeert electrotechniek en krijgt, wanneer de schouwburg klaar is, de directie van de verlichting. Alle leden van Solby Scenen, de meisjes incluis, helpen mee en er wordt getimmerd, geschilderd dat het een lust is. Het toneel, het doek, de kleedkamers, de costumes, de zetels, in één woord **alles**, willen ze zelf maken. Er komt natuurlijk heel wat bij kijken en alles loopt niet steeds van een leien dakje, maar iedereen offert al zijn vrije tijd op aan de bouw van de schouwburg. De jongeren van 8 jaar tot 12 helpen de groten en het volgend seizoen steekt de toneelgroep Solby Scenen van wal in een gloednieuwe zaal !

COURT HELMER

Willi Flindt is pas vijftien, doch reeds een puike elektricien die, als straks de schouwburg klaar is, de directie van de verlichting krijgt.

Kennismaking met Willy Ketil, die als bouwmeester optreedt.

Jurgen Norrid, 13, zaagt de planken op maat voor het toneel en Alf Murkeberg, 18, geeft de wanden een nieuw laagje verf.

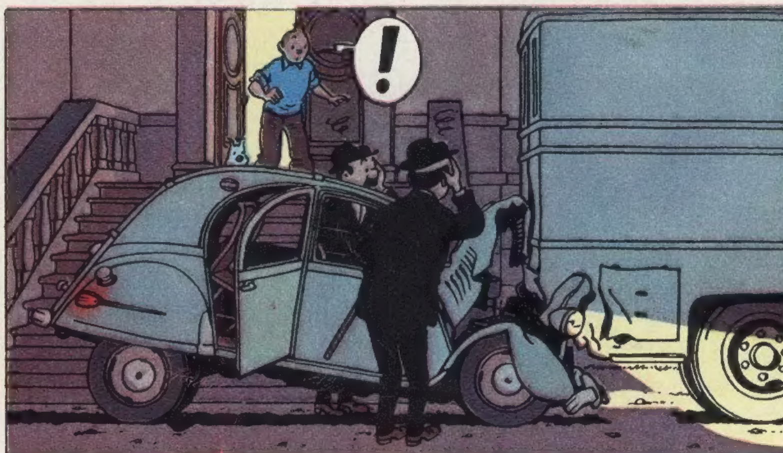
DE JUWELEN VAN BIANCA CASTAFIORE

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DOOR HERGÉ

Bij de ingang van het kasteel weerklinkt een oorverdovend lawaai...

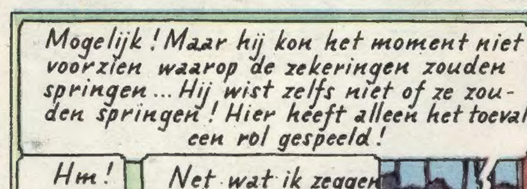

WORDT VOORTGEZET